

Tractatvs De// Beneficiis// Amplissimvs,// Et Doctissimvs

Garcia, Nicolaus

Coloniae Allobrogvm, 1618

Cap. 5. De titulo ad ordine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98538](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98538)

Ad istum effectum videtur requiri possessionem beneficii, & non sufficere solam collationem, seu titulum, num. 16. & sola possessio sufficere videtur sine titulo iusto, n. 17.

- 1 Consequitur etiam quis t ex beneficio, quod possit ad ordines promoueri ab Episcopo, in cuius diocesi est beneficium, seu ab alio de eius licentia, licet alias ei nullo modo subditus sit. *cap. cum nullus. de temporibus ordinationum t in sexto.* Vnde si in diuersis diocesibus habet beneficia poterit à pluribus Episcopis ratione beneficii ordinari, præter Episcopum originis, vel domicilij, à quo etiam poterit ordinari. *dict. cap. cum nullus, etiam ad titulum beneficii existentis in aliena diocesi, t quod ampliatur. 1. vt procedat, etiam si beneficium sit manuale, seu ad nutum amouibile, nam licet non possit ordinari ad titulum illius, vt dictum est supra 1. parte cap. 2. numer. 83. tamen poterit ratione illius ad alium titulum, si opus fuerit, ordinari ab Episcopo, in cuius diocesi est beneficium, vt docent Domin. n. 8. & Francus num. 3. in d. c. cum nullus. Et Rebuff. in praxi tit. de clericis, & à quibus, n. 21.*
- 2 Non tamen posset quis ordinari t ratione præbendæ temporalis, quam quis verbi gratia habet ratione lecturæ, vt in cap. quia nonnulli, de magistris, seu alias, nam ista non est beneficium Ecclesiasticum, vt requiritur, & ita tenent gloss. ver. Ecclesiasticum, Archid. & Domin. num. 7. in d. c. cum nullus, & Rebuffus, num. 20. vbi supra, licet Francus d. num. 3. videatur dicere contrarium, t verum habens talem præbendam temporalem ratione lecturæ, vel alias t posset ibi ordinari ratione domicilij ibi contracti, quia est animo permanendi, seu constituendi domicilium. *Rebuff. 3. num. 23. qui ait, quod bene potest tonsuram concedere Episcopus conciliaris & aliis habentibus officium perpetuum in diocesi, vel quasi perpetuum, quia ibi censentur habere domicilium Bart. & alij in l. 1. ff. ad municip.*
- 3 Et similiter non poterit quis ordinari t ratione capellanæ non collatiuæ, etiam perpetuæ, quia non est beneficium, vt dictum est d. 12. primæ p. à num. 98.
- 4 t nec etiam ratione pensionis, cum non sit beneficium vt late dictum est. 1. p. c. 5.
- 5 Secundo ampliatur, vt procedat t etiam si beneficium sit tenue, nam quamuis non possit ordinari ad titulum illius, vt in Concilio Trid. ff. 21. de reform. c. 2. & dicitur c. sequent. tamen ratione illius poterit ordinari ab Episcopo beneficii. Tertio ampliatur, vt procedat, etiam si beneficium non t requirat residuam, nec in illo resideat, nec in illius diocesi, & sic non eximatur à iurisdictione primi Episcopi, cum textus ille simpliciter loquatur de beneficio, Ioannes Andreas, ibi, & Domin. num. 6. & Francus d. num. 3.
- 6 Quarto ampliatur, vt procedat, etiam si t non habeat beneficium in titulum, sed in commendam, si est ad utilitatem commendatarij, maxime perpetuam, quia ista reputatur titulus canonicus, seu habet vim tit. vt dicitur infra, 4. part. cap. 4. & quod dicit Francus d. num. 3. quod t non videtur, quod sufficiat habere beneficium in commendam, quia commendam non est proprius titulus, secundum notata in cap. nemo. de electione in 6. accipiendum est de commendam temporali, ad utilitatem Ecclesiæ, vt in terminis, d. c. nemo. quæ non est titulus canonicus, nec habet vim tituli, vt in d. c. 4. 4. part. & ita ait Rebuffus sup. n. 21.
- 7 Quinto ampliatur, vt procedat, siue istud sit t be-

neficium, propter quod ordinem recipit, siue non cum generaliter, & non distinguendo loquatur ille text. vt dicit d. gloss. ver. Ecclesiasticum.

Vnde, si beneficium haberet certum ordinem t annexum, puta Subdiaconatum, vel Diaconatum, poterit ratione talis beneficii ordinari ab illo Episcopo etiam ad alios ordines, vt docent Domin. n. 9. & Francus d. n. 3. contra Paulum, ibi.

Sexto ampliatur, vt non solum possit eum ordinare Episcopus beneficii, sed etiam cum eo dispensare in interdictis, & etiã, in illegitimitate ad minores ordines, nam, cum ratione beneficii sit subditus illius, quoad ordines, est etiam subditus, quoad omnia concernentia ordines, & illis annexa ad l. 2. ff. de iurisdictione omnium iudicum, quamuis secus sit in familiari Episcopi, vt dicemus capite sequenti, à numer. 86.

Aduertendum tamen est, quod Episcopus, t in cuius diocesi est beneficium, poterit ordinare, vel dare literas dimissorias, etiam si beneficium esset subiectum alteri Episcopo, quoad prouisionem, id est, etiam si spectaret ad prouisionem alterius Episcopi, sed si esset alteri subiectum, quoad iura Episcopalia, tunc ille haberet id facere, quia tunc in illius diocesi esse videtur, Domin. n. 5. & Francus, 3. in d. c. cum nullus.

Secundo aduertendum est, quod ad istum t effectum videtur requiri possessionem beneficii, & non sufficere solam collationem, seu titulum, ad hoc enim, vt efficiatur de eius foro, necessarium videtur, quod habeat beneficium cum effectu.

Imo, & sola possessio sine titulo iusto sufficere t videtur ad hunc effectum, per illam enim videtur effici de foro illius Episcopi.

C A P. V.

De titulo ad ordines.

S V M M A R I A.

Seruit beneficium de titulo ad ordines, ad quos (presertim sacros) non potest quis promoueri sine titulo. num. 1.

An requiratur titulus etiam, ad minores ordines, & primam tonsuram, numer. 2. de iure antiquo, etiam ad minores requiritur, numer. 3. sed contrarium de consuetudine seruatur, numer. 4. quod videtur approbare Concilium, numer. 5. nec in hoc est aliquid innouatum per constitutionem. 29. Sixti V. numer. 6.

An titulus ad ordines requiratur tantum in clericis secularibus, an etiam in regularibus, n. 7.

Concilium solum loquitur de clericis secularibus, & similiter constitutio Sixti V. num. 8.

Religiosi Societatis Iesu, qui emisserunt tria vota non solemnia, non comprehendebantur sub decreto Concilij, n. 9. Sed Pius V. illud extendit ad regulares non professos, n. 10. declaratio S. Cong. n. 11.

Constitutio Pij V. habet locum, tam in non professis, quam in nullius professis, num. 12. vt decif. Rotæ à d. constitutione. Pij V. Gregorius XIII. exemit religiosos Societatis Iesu, & confirmauit Gregorius XIV. num. 13. & 14.

Quas penas incurrat promotus sine titulo, & qua pena innouentur per Concilium, n. 15.

De iure antiquissimo ordinatus sine titulo incurrebat ipso iure suspensionem, num. 16. etiam sine peccato, secundum

quid um Suarez, quod tamen non videtur certum, numer. 17.

Ista pena suspensionis fuit mutata per Innoc. III. & etiam Alexand. III. in hanc, quod ordinator, vel successor compellatur ordinato in necessariis providere, numer. 18 & 19.

An d. pena suspensionis remaneat incorrecta, quando solus ordinatus fuit in culpa, numer. 20. cum sequ. & numer. 21. ponitur opinio affirmativa, numer. 22. opinio negativa, quae approbatur, & d. suspensionem esse sublatam omnino.

Quae pena innoventur per Concilium, numer. 23. cum sequ. ubi referuntur opiniones Doctorum, & resolvitur, solum esse innovatam d. penam Innoc. 3. c. cum secundum Apostolum.

Pena cap. penul. & cap. per tuas, de simonia, non procedit in proposito, numer. 31.

Pena d. c. cum secundum Apostolum, habet locum in Episcopo ordinante aliquem, sine titulo sciente, vel debente scire, eum non habere titulum, numer. 32. non tamen, quando non fuit in culpa, numer. 23.

Ex constitutione Sixti V. clerici promoti sine titulo, sunt ipsi iure suspensi, numero 34. cuius suspensionis absolutio referatur Papa inhibendo, ne per iubileam, indulgentias, aut cruciatam absolvi possint, numero 35.

Papa non solet referuare, nisi ratione censurae, seu absolutionem censuræ, non vero absolutionem a peccato, numer. 36. sed in d. constitutione videtur utrumque referuari, numer. 37.

An possit ab ista suspensione, & excessu absolvi per Bullam Cruciatæ posterioris, numer. 38. cum sequ. resolvitur non posse per Bullam postea publicatam, antea tamen concessam, bene tamen per Bullam postea concessam.

Consilium Butrij secundum, quod Rota sequitur, procedit non solum in lege, & gratia Motu proprio, sed etiam in concessa ad postulationem partis, numero 47.

An virtute Cruciatæ possit quis absolvi per confessionarium a suspensione incursa propter ordines male susceptos, ut ante aetatem, numer. 47. cum sequ. resolvitur posse, licet absolutus non possit celebrare ante completam aetatem.

Confessarius virtute Bullæ non potest absolvere a censuris extra confessionem, quia non adest clausula eorum confessionibus auditis, aut in foro conscientie, numer. 53. & 54.

Absolutio a censuris virtute Bullæ, aut Iubilei, nisi in eo dicatur in foro conscientie, tamen suffragari valet, pro foro exteriori, quando facta est satisfacta parte, contra aliquos, numer. 55. cum sequ.

Commissarius Cruciatæ non potest dispensare in irregularitate propter ordinum malam susceptionem contractam, ut in clausula posita, quæ non agit de suspensione, numer. 59.

An brevia seu privilegia religionum, quod earum fratres non possint vii Bulla Cruciatæ, seu aliis privilegiis, quo ad indultum eligendi confessorem, derogentur per sequentes Bullas, & clausulas derogatorias ibi positas, numer. 60. cum sequentibus, resolvitur non derogari, & esse firma.

Constitutio Sixti V. contra clericos, male promotos est redunda per Clement. V. III. ad terminos sacrorum canonum, & Concilij Tridentini, numero 70. Sicut alia constitutiones eiusdem Sixti sunt modificatae, numero 71. & sic cessat suspensio ibi posita contra ordinatos sine tit. & standum erit Concilio & declarationibus S. Cong. numer. 72.

De iure antiquo Episcopus poterat clericos promovere ad plures titulos, numer. 73. hodie vero non, nisi ad titulum beneficii, & etiam patrimonij, vel pensionis pro necessitate, vel commoditate suam Ecclesiarum, quæ tamen regulariter adest, numer. 74. & 75. declaratio S. Congreg. numer. 76.

Habens patrimonium potest promoveri, licet expresse non assignetur in titulum, quia succedit loco tituli, numero 77.

Si quis habet plura bona, seu beneficia, & ad titulum aliquorum specialiter ordinatur, illa solum essent tituli, & non alia, numer. 78.

Etiam ad titulum donationis potest quis ordinari numero 79.

Familiares triennales Episcoporum, alias sibi non subditi, possunt ab eis ordinari, ad titulum patrimonij, vel pensionis, numer. 80. & 81. ubi ponuntur declarationes S. Cong.

Istud triennium sufficit, quod incipiat antequam fuisset Episcopus, numer. 83.

Debet Episcopus statim reipsa beneficium conferre, famulari, quem ordinat ex Concilio, quod habet locum, etiam in minoribus, & prima tonsura, numer. 84. & verbis statim intelligitur incontinenti, numer. 85.

Non potest Episcopus dispensare cum familiari triennali, alias non subditi, super illegitimitate, etiam ad minores, numer. 86. nec super interstitiis, nisi pro Ecclesie sue utilitate, numer. 87.

Familiarem habentem ibi beneficium potest Episcopus ratione illius ordinare, tanquam subditum, dispensareque illegitimitate, & interstitiis, licet non esse triennalis, nec stanti ei beneficium conferret, numero 88.

Si quis ordinaretur ad titulum patrimonij, sine ulla necessitate, vel commoditate Ecclesie nullam incurreret penam, etiam siante constit. Sixti V. contra male promotos, numer. 89. & 90.

Hodie non potest quis ordinari ad titulum paterne hereditatis, sed requiritur, quod vere, & realiter habeat patrimonium, numer. 91. & 92.

Ad titulum alieni beneficii, vel stipendij ab Episcopo assignandi non potest hodie quis ordinari, numer. 93.

Ita demum potest quis ordinari ad titulum pensionis, seu stipendij a laico assignandi, si imponat, & assignet talem pensionem, seu stipendium super certa re fructifera, non alias, numer. 94. & 96. sicut posset ordinari ad titulum census, quem ipse ordinandus, alias haberet, etiam ad vitam suæ redimibilem, numer. 95.

Aliquando ob penuriam sacerdotum specialiter concessum est ordinari ad titulum stipendij ab aliquo promissi, numer. 97.

Non potest quis ordinari ad titulum servitij, in aliqua Ecclesia, cui ascribitur, nec id probat Concilium, c. 16. sess. 23. nam ibi solum agitur de promotis ad titulum patrimonij ascribendis servitio alicuius Ecclesie, numer. 98. & 99. de quo numeris sequ. quæ tamen ascriptio non est in usu, numer. 103.

Seminarista potest ordinari ad titulum servitij beneficii seminario uniti, numer. 104.

Patrimonium, ad cuius titulum quis ordinatur debet consistere in re immobili, & fructifera, non in bonis mobilibus, alias incurreret penam, si quæ esset contra ordinatos, sine titulo, contra aliquos, numer. 105. & 106.

Beneficium, vel patrimonium, ad cuius titulum quis ordinatur debet esse sufficiens ad vitam honestam, numer. 107. etiam si beneficium esset antiquum, numer. 108. & etiam de iure antiquo, numer. 109.

Potest quis promoveri ad Subdiaconatum, & Diaconatum

ad titulum beneficij licet non lucretur illius fructus, nisi post Presbyteratum, n. 110.

Non potest quis ordinari ad titulum beneficij, quod habet redditus incertos, n. 111.

Quod beneficium, aut patrimonium dicatur sufficiens, in proposito relinquitur arbitrio boni viri, nam quantitas non taxatur, n. 112. & 113.

Sufficit, quod sit sufficiens ad honestam, & commodam sustentationem cuiuslibet clerici, non autem a qualitate ordinandi contra aliquos, numero 114. cum sequent.

Posse vivere honeste, & posse vivere decenter seu commode, idem sunt, n. 118.

Quod annui redditus requirantur Neapoli, n. 119. & in synodo Hieracen. n. 120.

Habens beneficium, etiam curatum non sufficiens, non potest, nec tenetur ad eius titulum sacris ordinari, numer. 121.

Sacris ordinari ante Concilium ad titulum non sufficiens beneficij, vel patrimonij, non poterant promoueri ad ordines superiores, nisi adepti essent, unde sustentari possent, n. 122. & 123.

Si quis post Concilium, absque vero titulo, Diaconus, vel Subdiaconus factus est, etiam sublati suspensione, non potest sine vero titulo alium ordinem suscipere, n. 124.

Habens beneficium, vel patrimonium insufficiens non potest promoueri, etiam si cum eo, & piamtis, & aliis emolumentis haberet honestum victum, & etiam si Episcopus obliget se suppleturum, nec etiam, qui ex industria, & officio potest sustentari, quamuis habes beneficium insufficiens de per se, iuncto tamen patrimonio sufficiens possit ordinari, n. 125. & 126. ubi ponitur declaratio, S. Cong.

Non potest quis ordinari ad titulum litteraturae contra aliquos, num. 127. & 128. ubi ponitur declaratio, S. Cong. & 129.

Non potest quis ordinari ad titulum de futuro, & in spe etiam certa, n. 130.

Non potest aliquis promoueri ad titulum coadiutoriae, etiam perpetuae, cum futura successione, nisi forte ratione illius haberet congruam, n. 131. & 132.

Seruit etiam beneficium de titulo ad ordines, & ad quos, praesertim sacros non potest quis promoueri, sine titulo, ne cum ordinis dedecore mendicare, aut aliquem fordium quæstum exercere cogatur. cap. Diaconi sunt 93. distinct. cap. neminem cap. sanctorum. 70. distinct. c. 2. c. Episcopus cap. eius. de prebend. & Con. Trid. sess. 21. de reform. ca. 2. ibidem causa lege canonica. & per Salcedum in praxi crimin. causa Bernardi Diaz, cap. 18. noue addito. n. 3. Vgolinus de irregularitate c. 61. n. 1.

2 Circa quod dubitatur primo, & an requiratur titulus, etiam ad minores ordines, & primam consuetudinem, an vero solum ad maiores, & sacros ordines, in quo respondetur, de iure antiquo, etiam ad minores requiri titulum, & ut in dict. cap. neminem, & ibi gloss.

3 I. & dict. cap. 2. de prebend. & ibi etiam gloss. 1. communiter approbata, secundum Imolam, ibi, & glossa etiam prima in dict. cap. Episcopus Nauarr. consil. 14. num. 1. de tempor. ordinationum, Quintanaduennas Ecclesiasticorum lib. 3. n. 4. & 17. & Suarez 5. tom. de censuris, dispensatione 31. sect. 1. num. 33. quicquid dicat Vgolinus dict. cap. 61. num. 2.

4 Contrarium tamen de consuetudine seruatur, & ut per d. gloss. 1. in d. cap. 2. quæ approbatur ab omnibus communiter, ut testatur Decius ibi num. 29. & per Nauarr. d. num. 1. & Flamin. Parisium de resignatione

benef. lib. 2. quæst. 6. numero 4. Salcedo dict. cap. 18. n. 5. in nouissima editione, Quintanaduennas, d. num. 17. Rota dec. 731. n. 13. part. 1. diuersorum. & Quod, videtur approbare Concilium Tridentinum, d. cap. 2. ubi solum ad sacros ordines requiritur titulum, Nauarr. Salcedo, Quintanaduennas, & Vgolin. ibi, & Emanuel Rodriguez in summ. 2. tom. cap. 15. num. 16. & P. Ledesma. in summ. 1. parte tit. de Sacramento ordinis, cap. 7. ad fin. quamuis aliqui Episcopi etiam ad minores, petant titulum, & & quamuis non defuerint, qui dixerint, ex noua constitutione Sixti V. contra clericos male promotos, quæ in Bullario cap. 29. in ordine, & ponitur, & declaratur per Vivaldum, in suo Candelabro aureo ad finem, 2. part. & per Zechum de casibus reuerentis, cap. de suspensione etiam ad minores requiri titulum, tamen verius est per illum non fuisse in hoc aliquid innouatum, sed referenda erant singula singulis.

Secundo dubitatur, & an titulus ad ordines requiratur tantum in clericis secularibus, an vero etiam in regularibus, & religiosis.

In quo quicquid esset antiquitus, de quo Quintanaduennas, supra ex n. 35. ad 65. dicendum est concilium supra solum loqui de clericis secularibus, ut patet ibi, ne quis deinceps clericus secularis, & similiter de constitutionem Sixti V. ut ibi, aut quoad sacculares, sine titulo sufficiens beneficij vel patrimonij, Vgolin. sup. n. 3. & Eman. Rodriguez, quæst. regul. tom. 3. quæst. 23. art. 3.

Et ita religiosis Societatis Iesu, qui emisunt tria vota non solemnia, non comprehendit sub illo decreto recte consuluit Mandos. consil. 13. Pius tamen V. in sua constitutione 74. in ordine in Bullario extendit d. decretum Concilij ad clericos regulares, & seu religiosos non professos, sub poena suspensionis ab executione ordinum aliter susceptorum. Et tradunt Mayolus de irregularitate. libro 4. cap. 15. num. 1. Salcedo num. 2. Flam. Paris. 19. Quintanaduennas 66. & Vgolin. n. 3. ubi supra, Mart. Anton. Genuen. in praxi Archiepiscopali, curia Neapolitana cap. 81. n. 2. Enriquez in summ. lib. 15. c. trigesimo septimo. §. 1. & Suarez supra n. 38.

Vnde S. Cong. Concilij sic censuit, nullus clericus secularis, & aut regularis non professus, debet ad sacros ordines promoueri, sine sufficienti titulo ex Bulla Pij V. data anno 3. pridie idus Octob.

Quæ constitutio habet locum, tam in non professis, quam in nulliter professis, secundum Rotam, in vna Vrgellen. Canonizarum, 3. Martij 1595. coram illustrissimo Blancheto, ut in sequenti decisione, Domini absque vlla controuersia dixerunt, Ferdinandum per suspensionem ordinum, eo modo, quo illos suscepit contraxisse incapacitatem ad beneficium, constitutio enim Pij V. est clarissima, quæ suspenduntur absque aliquo titulo, contra formam Concilij Trident. sess. 21. cap. 2. de reform. quæ constitutio habet locum, tam in non professis, quam nulliter professis, cum loquatur de his, qui libere, & licite, ad seculum redire possunt, quare cum Ferdinandus se nulliter professum pretendens, & per consequens potuisse ad seculum redire, ad titulum paupertatis, ut professus sacros ordines suscepit, fuit suspensus ab executione suorum ordinum, & beneficij acquirendi incapax effectus, cap. cum bona. de ætate. & qualitate, ubi gloss. & Abb. numero 6. cap. fin. de clerico excommunicato, ubi gloss. c. lator, de excessibus Prælatorum, Gemin. conf. 91. num. 3. & 133. n. 2. & fuit resolutum coram D. Giphio in causa Meliten. Abbatis 24. Ianuarij 1590. &

1990. & cum postea ipse promouetur ad Subdiaconatum ordinem obtinuerit, sub pretextu emissæ possessionis in Diaconum, & Presbyterum ordinari, fuit factus irregularis, cum ascendendo ad maiores ministrare dicatur in minoribus, Mayolus de irregularitate, lib. 1. cap. 2. num. 11. & libro 4. cap. 33. num. 2. cum aliis allegatis in d. Meliten. & hoc ipsemet Ferdinandus in suo libello porrecto ordinario fateatur, nam dum asserit, se non ministrasse in ordine Presbyteratus, per hanc exclusionem videtur includere se ministrasse in aliis ordinibus, & ex hac irregularitate nouam contraxit inhabilitatem, ad beneficia. Modernus, de resignatione beneficii, lib. 5. cap. 6. n. 99. Non obstat præcens dubietas, primo, quia contrarium apparet ex eius confessione in libello, dum asserit, se statim post d. professionem nullam, & etiam in ipsa ordinum susceptione, & post, semper reclamasse, ex qua reclamazione probatur ipsum habuisse animum dimittendi habitum, & ad seculum redeundi, ideo debebat abstinere ab ordinibus suscipiendi, tamquam vere professus, & Ordinarium non decipere, qui si de tali animo, & statu fuisset informatus, & illum iuxta litterarum sui Superioris tenorem non credidisset, eum ab ordinum susceptione repulisset. Præterea ignorantia crassa ipsum Ferdinandum non excusat, Nauarr. in Man. cap. 27. num. 241. præcipue ad effectum acquirendi beneficium, quo casu sunt probanda habitates. Et dato, quod fuisset dubius iuriorem viam debebat eligere, & ab ordinum susceptione abstinere, donec de validitate professionis fuisset iudicatum, cap. ad audientiam, de homicidio. Nauarr. vbi supra n. 284. & ex his, & aliis, ita fuit decisum.

Sed à dicta constitutione Pij V. & Gregorius XIII. exemit religiosos Societatis Iesu, qui post tria vota simplicia, ante solemnem professionem, possunt sine titulo, ad omnes sacros ordines promoueri de licentia sui præpositi generalis, vt in literis datis 1575. anno primo, quæ habentur in libro litterarum Apostolicarum Societatis Iesu, pag. 130. & tradunt Salcedo, Flam. Parisius Genuen. Enriquez, & Suarez ibi, & Emanuel Rodriguez, d. cap. 15. n. 1. & d. art. 3.

Et ita habetur in declaratione S. Congregationis, infra adducta, sub n. 29. quod etiam confirmauit Greg. XIV. in sua constitutione, qua Societatis institutum, & ratio gubernandi confirmatur, data anno 1591. 4. Calendas Iulij.

Tertio dubitatur, & quas pœnas incurrat promotus sine titulo, & quæ pœna innouantur per Concilium d. cap. 2. in fin. ibi, antiquorum canonum pœnas super his innouando, in quo in primis dicendum est de iure antiquissimo ordinatum sine titulo incurrare ipso iure suspensionem ab exequutione ordinis sic suscepti, vt in dict. cap. neminem, & d. cap. sanctorum 70. distinct. Mayolus d. lib. 4. c. 15. in princ. Nauarr. d. conf. 14. de tempor. ordinato. num. 1. & Suarez d. disputat. 31. sect. 1. num. 33. qui ait, quod quantum ex illis decretis colligitur, ita erat imposita illa suspensio, vt etiam si quis absque peccato ita ordinaretur ad præceptum (verbi gratia) sui Episcopi, suspensus maneret, in iniuriam ordinantis, vt ibi dicitur, ita vt fuerit Episcopo ablata potestas conferendi exequutionem ordinum, si absque sufficienti titulo ordines conferret. Sed dato, quod non esset peccatum in ordinato, id mihi non videtur certum.

Postea vero Innocen. III. in c. 1. cum secundum Apostolum, de præbendis, dicit, quod licet prædecessores sui ordinationes, qui sine certo titulo promouentur in iniuriam ordinantium irritas esse voluerint, & inanes, scilicet, quoad exequutionem, vt in dict. cap. neminem, & cap. sanctorum, ipse tamen beni-

gnius agere cupiens, tam diu per ordinatores, vel successores eorum prouideri vult ordinatis, donec per eos Ecclesiastica beneficia consequantur, vnde Innocen. III. pœnam suspensionis, de qua in d. c. neminem, & cap. sanctorum, mutat in hanc, quod ordinator, vel successor compellatur ordinato in necessariis prouidere, donec titulum habeat, quod etiam videtur antea statutum per Alexandrum III. in cap. 1. Episcopus, eod. tit. Quintanaduennas sup. num. 14. & decimo sexto.

Sed hic se offert difficultas, & an pœna suspensionis, de qua in d. c. neminem, & cap. sanctorum, sit omnino sublata, & d. iura indistincte correctæ, per d. cap. unum secundum Apostolum, an vero adhuc procedant, & remaneant incorrectæ, quando solus ordinatus fuit in culpa, quia dixit se habere patrimonium sufficiens, cum non haberet.

In qua difficultate Anton. de Butrio in d. cap. 2. de præbendis, tenet d. iura antiqua remanere incorrecta, quando solus ordinatus fuit in culpa, vt quia dixit se habere patrimonium sufficiens, tunc enim ipso iure est sibi interdicta exequutio, & dict. c. cum secundum Apostolum, habere locum, cum ordinator fuit in culpa, & hanc opinionem Anton. de Butrio, ait de iure videri veriorē, Decius in d. c. 2. num. 30. & sequuntur Nauarr. conf. 1. quæst. 16. num. 45. de constitutio. & d. conf. 14. num. 3. & conf. ultimo, num. 1. & 2. de temporibus ordinatio. dicens, quod illa mutatio, de qua in d. c. secundum Apostolum, videtur restringenda ad ordinatum, qui bona fide ab Episcopo sciente, vel debente scire eum non habere titulum, fecit se ordinari, non autem videtur comprehendere illum, qui per mendacia, & fraudem, fingendo titulum, decepit Episcopum, & Iacobus de Graffis in decisionibus aureis casuum conscientiarum, libro 2. cap. 97. num. 66. & Suarez d. num. 33. & 35. & alij.

Contrarium tamen tenet Abbas in dict. c. 2. num. 3. & ex eo præcipue, quod pœna suspensionis, de qua in dict. cap. neminem, & cap. sanctorum, fuit inducta in odium, & iniuriam ordinantis, vt patet in d. c. neminem, in fin. & in d. c. cum secundum Apostolum, vbi id probatur, & sic illa pœna solum procedebat, quando ordinator fuit in culpa, & quia potest dici, quod semper ordinator videtur in culpa, quia debuit discutere, & examinare, an haberet patrimonium sufficiens, argumento c. innouit, de electio. sequuntur Nauarr. sibi non constans conf. 19. num. 2. de temporibus ordinationum, Enriquez in summ. lib. 10. cap. 17. §. 3. in glos. littera O. & libro 13. cap. 37. §. 2. Toletus in summ. lib. 1. cap. 48. versic. 18. in Romana editione, Sayrus de censur. libro 4. cap. 14. num. 16. & videtur tenere gloss. fin. in d. cap. 2. & Vgolinus, num. 7. & Genuen. n. 12. vbi supra, & est communis, vt per Imolam in d. c. 2. & post hæc tenet Gonzalez, ad rog. de mensib. gloss. 5. §. 10. n. 25.

Hoc supposito & secundo videndum est, quæ pœnæ innouantur per Concilium, d. c. 2. ibi, antiquorum canonum pœnas super his innouando.

In quo moderni communiter & videntur tenere Concilium, ibi, innouare pœnam suspensionis, de qua in d. cap. neminem, & cap. sanctorum, ita Mayolus d. cap. 15. in princip. Salcedo sup. num. 1. Espino de testament. gloss. 18. num. 75. Zerola in praxi Episcopali, 1. parte verb. dimissoria. 4. ibi, vel non possidere patrimonium, & 2. part. eodem verbo. §. 6. & verbo irregularitas, §. 2. Emanuel Rodriguez d. cap. 15. num. 1. Ortiz Lucius in summ. resolut. 10. de suspensione not. 5. & Thomas Sanchez, de matrim. lib. 6. disputatione 32. ad fin.

CLARICA
de
Beng.

G VII
15

25 Nauarr. vero *d. consil. 1. quest. 16. de constitutione*. & *ultim. de tempor. ordinatio*. licet obscure loquatur, ait dict. in nouationem intelligi de pena dictorum canonum, neminem, & sanctorum, quando ordinatus fuit in culpa decipiendo ordinatorem, quo casu secundum eum pena d. canonum non fuit sublata per *d. c. cum secundum*, & alias habere locum poenam *d. c. cum secundum*, sequuntur Vgol. *d. n. 7. Eman. Ro driguez supra n. 4. P. Ledes. 9. conclus. 2. difficultate*, & Suarez *d. n. 33. & 35.*

26 At idem Nauarrus *† d. consil. 1. 4. de tempor. ordinatio. num. 4.* ait, (quicquid alias visum fuerit arbitrari) respondendum dictam in nouationem, quam facit Concilium ibi, intelligi, tam de pena dictorum canonum, neminem, & sanctorum, quam d. pena dict. capit. *cum secundum Apostolum*, qui omnes canones sunt antiquiores Concilio; de pena quidem canonum neminem, & sanctorum, quando solus ordinandus est in culpa decipiendo ordinatorem, dicendo, quod habet titulum beneficii, vel patrimonij sufficientem, ita ut tunc ordinatus maneat suspensus iux. canones neminem, & sanctorum, & ordinatus maneat impunitus, de pena vero *cap. cum secundum Apostolum*, quando solus ordinans est in culpa, ordinando illum, quem scit vel scire debet non habere vllum titulum, ita ut in isto casu Episcopus teneatur alere ordinatum, qui non manet suspensus, & de vtraque pena, quando vterque, tam ordinans, quam ordinatus est in culpa, ita ut tunc ordinatus maneat suspensus iux. dict. canones neminem, & sanctorum, & ordinans ei teneatur videtur præbere, *d. c. cum secundum Apostolum*, sequitur Graffius, *dict. num. 66. & in puncto iuris, Flam. Parisius, supra num. 18.*

27 Alij vero tenent per Concilium ibi, solum esse in nouatam poenam *cap. cum secundum Apostolum*, & sic ordinatum sine titulo non esse suspensum, nec aliquam poenam incurrere, sed Episcopum cogendum esse illi providere iuxta *d. c. cum secundum Apostolum*.

Quam sententiam tenent Genuen. *d. num. 2. Enriquez, Toletus & Sayrus sup. & Enriquez dict. §. 2. in glo. luer. A. ait sic consultos. Couar. & D. Veram, & alios Iurisperitos tenuisse, & videtur tenere Io. Gutierrez, *pract. quest. libro 2. quest. 65. num. 11. vers. nec opinio Merina ibi*, nam intelligi potest de pena text. in *cap. 2. & cap. cum secundum Apostolum*, de præbend. Et Cenedo *collectanea 33. ad decretales, in. 2. & 6. ad fin. & Viualdus in suo Candelabro aureo 2. part. tit. de suspensione, n. 28. & tenuit Nauarr. d. consil. 19. n. 2. de temporibus ordinationum, & post hac González sup. art. n. 22.**

28 Et hæc sententia videtur verior supposita *†* sententia Abbatis, de qua sup. quod pena suspensionis d. canonum neminem, & sanctorum, erat omnino sublata per *d. cap. cum secundum Apostolum*, nam intentio Concilij ibi, solum est in nouare poenas antiquorum canonum, qui non erant sublata, & correcti alio canone, unde antiqua suspensio nouo iure capit. *cum secundum Apostolum*, sublata non in nouatur à Concilio, ut recte Enriquez, *dict. §. secundo & Toletus sup.*

29 Et ita censuit S. Cong. ut per additionem *†* Nauarr. *d. consil. 1. quest. 16. de constitutio*. & Flam. Parisium *d. nu. 18. Genuen. & Toletum, & González supra, & Viualdum. d. nu. 28.* qui ait vidisse declarationem anno 1583, & patet ex declarationibus sequen. *super d. 2. Concilium renouauit tantum poenas, cap. cum secundum*

cap. extra de præben. in hoc cap. non poenas cap. neminem, & in una Reatina sic responsum est per S. Congregationem, ordinatus contra formam Lucius de rebus sine beneficio, aut patrimonio, non est per hoc suspensus, nec aliquam poenam incurrit, sed cogendus est ordinarius ei providere iuxta cap. cum secundum. de præb. qui canon. solus, & non alij, fuit in nouatus à Concilio, per doctrinam Abbatis, clerici tam n. regula. es. (habetur in declaratione sequenti,) qui ante professionem factam ad sacros ordines promouentur, ipso facto suspensi sunt, & ita ordinum susceptorum alius exercendo sunt irregulares, ita Pius V. in extrauag. incipienti, Romanus Pontifex sacrorum, data pridie idus Octobris 1568. anno 3. ab hac Pij constitutione Gregorius XIII. exemit clericos de Societate Iesu, aut potius declarauit in illa constitutione Pij V. eos non comprehendere.

Nec valet responsio *†* Vgolini *dict. num. 7.* qui dictam declarationem intelligit, ubi culpa ordinatoris, secus, si fraude ductus ipsius ordinatus, tunc enim non obligabitur ad eum sustentandum, & in hoc locum habebit opinio Nauarr. & ita etiam eam videtur intelligere Sup. nam quamuis tunc non obligetur ad eum sustentandum, ut dicitur infra n. 33. non tamen habet locum pena *ca. neminem*, quæ non est in nouata per Concilium.

Nec potest in proposito adduci. *text. in c. penult. & cap. per tuas. El tercero, de simonia*, quia solum agitur de ordinato cum pacto simoniaco, de non petendo prouisionem suam ab ordinante, vel presentante ad ordinem, ut recte Enriquez locis citatis, Quintanaduennas. *n. 25. & 26. Toletus vers. 5. & Suarez, n. 35. ubi sup. & fauet Nauarr. consil. 17. de tempor. ordinationum. & González sup. n. 27.*

Pena autem *d. cap. cum secundum Apostolum*, habet locum in Episcopo ordinante aliquem sine titulo, sciente, vel debente scire eum non habere titulum, & sic habet etiam locum, quando ordinandus dixit se habere patrimonium sufficiens, quia Ordinarius debebat diligenter inuestigare, an haberet patrimonium, & clericus non potest huic priuilegio renunciare, Abb. & Imola in *d. c. 2. Gambarus de offic. legati, lib. 6. num. 140. Nauarr. d. consil. 1. 9. 16. de constitutione. & dict. consil. 14. & ultimo. de temporibus ordinationum. Surdus de alimentis. tit. 7. quest. 37. à numero 40. & tit. 1. questione 60. à numero 12. & titulo 3. quest. 18. num. 32. & Flam. Paris. & Graffius, ubi sup. quamuis contra teneat Ant. de Butrio, & Decius supra.*

Non tamen habebit locum, *†* quando non fuit in culpa Episcopus, qui adhibuit debitam diligentiam, & per fraudem, & falsas probationes fuit deceptus, ne absque culpa puniatur contra *cap. 2. de constitutio*. ita Nauarr. Flam. & Genuen. ibi González *n. 32.* facit adhuc *cap. si Episcopus, de præben. in 6. de quo Surdus d. 9. 37. à n. 51.*

At ex d. constitutione Sixti V. 29. contra clericos male promotos, clerici, sine titulo sufficientis beneficii, vel patrimonij, promoti ad sacros ordines, sunt ipso iure suspensi ab executione ordinum susceptorum. Ut latius in d. constitutione, & ita aduertit Candelabrum aureum in explanatione eiusdem constitutionis notab. 14. quamuis notab. 11. videatur in hoc in aduertenter loqui. & Pet. Ledesma *dict. capit. 7. conclusi. 5. & Suarez supra. num. 33. & González, supra num. 34.*

Cuius suspensionis absolutio referuatur *†* ibi Papa, inhibendo, ne per iubea, indulgentias, aut Bullam Cruciatæ, cum quibusvis amplissimis de-

roga-

rogatoriis clericis concessa, & concedenda, absolui possit.

36 Non tamen videbatur referuari ibi absolutio à peccato, quia Papa non solet referuare, nisi ratione censuræ, seu absolutionem censuræ, ut est notum. Durandus in 4. dist. 17. quæst. ultima. Armilla verb. casus, n. 2. Caiet. eod. verb. Nauarr. in Man. cap. 27. nu. 26. alias 254. Cosmas Philiar. de officio sacerdotis, 1. tom. 2. part. lib. 2. cap. 25. & 26. Candelabrum aureum, de absolutione num. 56. summa Corona, 4. part. cap. 6. de Sacramento penitentia, nu. 247. dub. Toletus in sum. lib. 1. cap. 41. in Romana editione, & Manuale nouum Toleranum, de administratione Sacramentorum, de Sacramento penitentia, circa finem, quamuis Palacio in 4. dist. 17. disp. ultim. dicat, Papam directe referuare culpas.

37 Sed certa verba, & dict. constitutionis, & referuationis sunt multum ampla, & generalia, & videntur vtrumque referuare, & maxime vrgent illa verba, & reatibus, & excessibus præfatis absolui, præterquam in mortis articulo, quæ necessario videntur intelligenda de peccato, præsertim, quia quod attinet ad suspensionem, non est verisimile Papam ibi permittere facultatem absoluedi ab ea in mortis articulo, non enim est necessaria ea absolutio in illo articulo. Vnde Enriquez in sum. lib. 6. c. 10. §. 3. gl. 11. ait tutius esse vtrumque referuari.

Circa quam referuationem se offert difficultas, 38 an nihilominus posset absolui ab ista suspensione, & excessu per Bullas Cruciatæ posteriores, sicut poterat absolui per aliqua Iubileæ posteriora à Greg. XIV. & Clemente VIII. concessa, in quibus derogatur huiusmodi constitutionibus.

Et quidem certum videtur non posse absolui per 39 Bullam Cruciatæ publicatam post d. constitutionem, concessam tamen ante eam, per illam enim, cum sit antea concessa, non potest dici derogari huiusmodi constitutioni, ut per Eman. Rodriguez in addit. explicationis Bullæ ad §. 9. n. 57.

Quamuis contrarium videatur tenere Enriquez 40 & d. cap. 10. §. 2. in glossa litera K. dicens, ita re consultata explicuisse Commissarium Cruciatæ, posse per Bullam Cruciatæ posteriorem anni 1590. quæ erat concessa, & prorogata per Sixtum Quintum. 17. Octobris 1585. ad aliud sexennium, absolui à casu constitutionis eiusdem Sixti, contra abortus datæ anno 1588. in qua similis referuatio habebatur, quia Bulla Cruciatæ habet clausulam generaliter derogatoriam, & ipse Commissarius habet à Papa facultatem interpretandi dubia, & derogandi priuilegiis contrariis. Sed, cum Bulla est antea concessa, parum refert clausula derogatoria in ea posita, quamuis postea publicetur ad l. pacta nouissima, C. de pactis, nec verum est Commissarium habere à Papa facultatem

41 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

42 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

43 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

44 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

45 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

46 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

47 interpretandi dubia, nam in Bulla, & summario Latino non inuenitur talis facultas, Emanuel Rodriguez dict. numero 57. ad fin. difficultas est an per Bullam Cruciatæ, post d. constitutionem concessam, maxime à successore possit absolui, in qua etiam videbatur respondendum negatiue, nam cum Bulla Cruciatæ sit concessa Regi ad sexennium, & ante finem illius, solet prorogari ad aliud, & sic successiue, Bulla posterior censetur eadem cum prima ad l. sed etsi

quia illa non extenditur ad suspendendi constitutiones, sed indulgentias, & facultates.

Nihilominus tamen in proposita difficultate 45 contrarium videtur verius, nam in prorogatione dicitur, quod etiam de nouo concedit, ut in prorogatione facta à Gregorio XI V. anno 1. 91. & à Clement. VIII. 9. Febr. 1592. cum clausulis, & derogationibus contentis in aliis literis Greg. XIII. & etiam Pij V. quia vnæ ad alias se referunt, & in literis super concessione Cruciatæ, datis à Pio V. 12. Calendas Iunii 1571. habetur sequens derogatio, non obstantibus quibuscunque decretis, constitutionibus, statutis, consuetudinibus, Bullis, priuilegiis, literis, indulgentiis, Bulla mare magnum nuncupata, & ordinationibus editis, aut approbatis, etiam pluribus, non solum ab inferioribus, sed a nobis, & nostris prædecessoribus, cum quibusvis clausulis, derogationibus, ac iuramentis, & ex quacunque causa, & expeditione contra Turcas, & sine per modum vniuersalis legis, sine sub alia forma, & sine in fauorem Ecclesiarum, emanauerint, quoniam illis omnibus, & singulis, etiam quod de verbo ad verbum debuissent presentibus inseri habentes, & haberi volentes omnia pro insertis, & expressis de verbo ad verbum, ex certa scientia Motu proprio, & de nostre potestatis plenitudine eatenus, quatenus directe, vel indirecte prædictis in toto vel in parte contrariantur, aut aliquid quicquam minuum præiudicium, seu impedimentum afferant, expresse derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscunque.

Quæ clausula, & derogatio censetur esse in dictis 46 prorogationibus, & nouis concessionibus, cum relatum sit in referente. l. assè toto. ff. de hereditibus instituen. & derogat sufficienter dict. 1. constitutioni ad consilium Butrij 2. quod Rota, & alij sequuntur, & 47 ut infra parte sequent. capit. secundo, numero 305. & procedit non solum in lege, & gratia Motu proprio concessa, sed etiam in rescripto, & gratia concessa ad postulationem partis, ut per citatos ibi, maxime Cassadorum, & Rotam decis. 213. numero primo, parte prima diuersorum. Quamuis contradicat Couarr. ibi citatos in rubrica de testam. 2. par. n. 20. vers. 3. & Anton. Gabriel de clausulis, conclus. 5. numero 4. & 5.

Nec contra supradictam resolutionem obstat do- 48ctrina Eman. Rodriguez in sum. 1. tom. capit. 164. numero 3. & in dict. additio. ad §. 9. numero 59. vbi tenet, quod virtute Cruciatæ non potest quis absolui per confessarium à suspensione incurra propter ordines male susceptos, ut ante ætatem, &c. ex eo, quod nec Commissario generali conceditur talis facultas, ut patet, ex Bulla Latina, & mutat sententiam, quam tenuerat in explicatione Bullæ dict. §. 9. numero 62. cum Medina in summa, libro 1. capit. 11. §. 8. Sicut etiam Vega in summa, secunda parte capit. 15. casu 10. seu 8. & in Espejo de Curas, capit. 14. numero 41.

Nam verior est prima sententia, quam tenuit 49 & d. numero 62. cum Medina, quam etiam tenent Ludou. Lopez, in instruction. consciencia, 2. tomo secunda parte capit. 23. & 31. & alij relati per Enriquez in summa, li. 7. cap. 13. §. 3. in glossa litera y. qui dicit probabilem in gl. litera c. sequenti, quamuis in text. tenet contrarium, & nouissime loquitur hanc sententiam, Pet. Ledesma in sum. de Sacrament. Ordinis, ca. 7. dub. 5. prima conclusionis.

Et ratio est, nam in Bulla Cruciatæ datur 50 & facultas confessario electo, per eam absoluedi à qualibet censura, & suspensio est vere censura, c. quærenti.

CLARICA
de
Beng.

G VII
15

de verborum significatione, & est verum.

51 A iunt tamen dicti Doctores, & quod absolutus à suspensione incurfa ob fufceptionem ordinum ante atatem legitimam, non potest adhuc celebrare ante completam atatem, quod comprobatur ex capite vel non est compos, de temporibus ordinatio. & quod tradit Suarez, *dist. 5. tomo disputatione 31. sectione 1. numero vigesimotertio.* & declaratione Sancti Congregationis Concilij, super capit. sexto, sessione vigesima-quarta, de reformat. quæ sic ait. Item Congregatio censuit, si is clericus peruenit iam ad atatem legitimam, posse Episcopum cum illo dispensare, tam super irregularitate quam suspensione, ex delicto occulto tamen proueniente, quia se fecit promoueri, non in atate legitima, si nondum ad atatem legitimam peruenierit clericus, Episcopum non posse, sed petendam absolutionem à Sede Apostolica.

52 Nec prædictæ sententiæ obstat dict. & argumentum desumptum ex Bulla Latina, cui respondet P. Ledesma, quod non dari talem facultatem Commissario non arguit, nec conuincit quin eam habeant confessarij, & rationem differentia esse quod Commissarius procedit in foro exteriori, & non vult Papa, quod habeat istam authoritatem in tali foro. At confessarius procedit in foro conscientia, & in ordine ad confessionem, & non est inconueniens, quod confessarius habeat istam authoritatem in tali foro.

53 Sed ista responsio non est omnino satisfacta, nam verius est posse confessarium virtute Bullæ absolute à censuris, extra confessionem, vt per Enriquez, libro septimo, cap. decimotertio, §. secunda. & Emanuel Rodriguez, in *dist. addition. ad §. non numero 47. & 59. & §. decimotertio, numero quarto, & question. regul. 1. tomo, question. 20. articulo septimo, & question. 61. articulo septimo, & ipsum Ledesma, de excommunicatione capit. octauo, contra Nauarr. in Manual. capit. vigesimo sexto, numero 31. & consilio 48. numero undecimo de sententia excommunicationis. Cordoua in summa. question. 19. Ludouicus Lopez, 2. tom. 2. parte capit. octauo & 19. Vegam in summa. 1. part. cap. sexto, cap. 49. Zechum de sacramentis, de penitentia capit. 19. 12. dicto. Sorbo in compendio Mendicantium, verbo casus referuari, Suarez *dist. 5. tom. disputatione 7. section. 5. num. 35.* & Zerolam in praxi Episcopali, 2. p. verb. absolute, §.*

54 1. respons. 3. Quorum opinio vera esset, si fides adesset clausula, eorum confessionibus auditis, aut in foro conscientia, vt in Iubileis, quæ tamen in Bulla non adest, sed simpliciter datur facultas eligendi confessarium, qui eos possit absolvere à quibuscumque peccatis, & censuris.

55 Et insuper verius est absolutionem à censuris virtute Bullæ, aut Iubilei, nisi in eo dicatur, in foro conscientia tantum suffragari, valere pro foro exteriori, quando facta est satisfacta parte, Medina in summa. lib. 2. cap. 12. Eman. Rodriguez in Explicatione Bullæ, §. 9. num. 55. ad fin. & in addition. num. 49. & 51. & in summa. 1. tomo cap. 83. num. 9. & question. regul. 1. tom. 2. q. 20. art. 6. & *dist. question. 61. art. 6.* Vgolin. de censur. tab. 1. cap. 10. §. 4. num. 5. Bobadilla in sua politica, libro 2. cap. 19. num. 46. Vega in summa. 1. part. capit. 6. casu 52 & in Espejo de Curas, cap. 12. num. 73. Sorbo in d. compendio Mendicantium in resolutio. absolutionum, pag. 57. & alij relati per Enriquez *dist. §. 2. in gl. litera V.* & accedit decis. Rotæ 573. libro 3. p. 3. diuersorum.

56 Pro quo facit declaratio perpetua Pij V. & facta in Iubileo anni 1568. relata per Emanuel Rodri-

guez, Vegam, & Sorbo ibi, & per Ioan. Gutierrez, *cano. 9. lib. 1. cap. 2. numero 18.* cui ipse non bene satisfact, tenens contrarium cum Còuarru. in 1. cap. alma mater, 1. part. §. 12. num. 16. Mar. Ledesma 2. parte 4. q. 26. art. 1. & Nauarr. *consil. 23. de penitentia & remissio. & consil. 11. de sententia excommunic. alias consil. 51. & 52. de sententia excommunic. cum quibus etiam tenent Cosmas Philiar. de officio sacerdotis 1. parte libro 3. cap. 27. ad fin. Zerola in d. praxi, 1. parte verb. absolute, §. 2. & parte verb. ordo, §. 4. dicto 5. Doctor Frechilla, de excom. art. 1. 4. part. n. 73. dub. & art. 5. n. 2. Toletus in sum. lib. 1. cap. 14. vers. 8 & 9. dicens, hunc esse styllum Romanæ Curia, in editione Romana, & Sayrus de censuris, lib. 2. cap. 20. num. 31. & sequitur Suarez *dist. diss. 7. sect. 5. num. 21.* quando facultas absolendi conceditur, solum in ordine ad sacramentalem confessionem.*

Et similem declarationem perpetuam fecit Greg. XIII. in Iubileo anni 1572. quam refert D. Penna in directorio Inquisitorum *comment. 25.* quamuis ipse videatur etiam tenere contrarium.

59 Quare dicto argument. ex 1. Bulla Latina ego respondeo, quod ibi non agitur de suspensione incurfa propter ordines male susceptos, sed de irregularitate propter ordinum malam fufceptionem contracta, vt qui excommunicatus, seu suspensus ordinatur, &c. Nauarrus capit. 27. numero 241. sic enim ait.

Item similiter conceditur facultas d. Commissario dispensandi, & componendi super irregularitate cuius, quibuslibet Ecclesiasticis censuris legati Missas, & alia diuina officia, non tamen in contemptum clauis celebraverunt, seu alias illos se immiscuerunt, & super alia quolibet irregularitate, præterquam ratione homicidij voluntarij, aut simonia, vel apostasia à fide, aut hæresis, vel propter malam ordinum fufceptionem contracta.

60 Ex quibus obiter videbatur, quod breuia, seu priuilegia religionum, & quod eorum fratres non possint vti Bulla Cruciatæ, seu aliis priuilegiis, quoad indultum eligendi confessorem, & absolutionem casuum referuatorum, concessa mendicantibus, & aliis per varios Pontifices, vt per compendium mendicantium, Bernardorum, & Societatis Iesu, verb. absolutio. & Cruciatæ, & Parafellum, de priuilegiis Minorum, cap. 10. & Sorbo in *dist. compen. mendicant. verb. Cruciatæ, & Eman Rodriguez, in d. Explicatione Bullæ, §. 9. num. 24. & question. regularium, 1. tom. 9. 21. art. 10.* & Enriquez, in summa. lib. 6. c. 6. §. 9. & c. 16. §. 7. & lib. 7. cap. 22. & nouissime quibuscumque Religionibus, per Clem. VIII. 23. Nou. 1599. derogatur per sequentes Bullas, & clausulas derogatorias ibi positas.

61 Sed nihilominus contrarium est dicendum est, nam illa Breuia non sunt priuilegia contraria Bullæ, sed declaratoria illius & intentionis Papæ, quod sub indulto eligendi confessorem, non comprehendantur religiosi, vt patet in Breui Pij V. posito per Eman. Rodriguez in d. Explicatione Bullæ ad fin. & in d. breui Clementis VIII. in quibus perpetuo declaratur concessio Cruciatæ, & aliorum priuilegiorum, seu indultorum particularium, quæ ab Apostolica Sede concedi solent, quantum ad articulum eligendi confessorem, & absolendi à casibus referuatis, cum fratribus, & monialibus ordinis Predicatorum, & etiam aliorum quorumcunque ordinum, locum minime habere, nec censi, sed suæ intentionis existere, quod iidem fratres, & moniales, quantum ad sacramentum penitentia seu confessionis admittantur.

nistratiorem dispositioni suorum Prælatorum subiecti sint.

Nec facit ad t. propositum dicta facultas, quæ datur Commissario suspendendi omnes indulgentias, & facultates, non tamen concessas ordinum mendicantium Superioribus, quoad eorum fratres tantum, quamvis Theologi eam adducant ad resolutionem huius questionis, nam dicta Breuia, non possunt dici indulgentiæ, nec facultates, sed potius prohibitiones, seu declarationes. Et prædictam sententiam tenet Mar. Ledesma, *secunda parte, 4. quest. 29. articulo 2. t. collector priuilegiarum in compendio mendicantium, verb. Cruciatæ, & verbo absolutio, quoad fratres, & ibi Cordoua in annotationibus, & super regul. D. Franc. cap. 7. questione 8. pun. secundo, & compendium Bernardorum, verb. Bulla Cruciatæ, & Paracellus sup. & compendium Societatis, & Sorbo, verb. Cruciatæ.*

Et ita tenendum est t. tanquam certum, maxime stante declaratione S. Congregationis Concilij data Archiepiscopo Valentino, tempore Gregorij XIII. quam ponit, & vidisse ait Eman. Rodriguez, d. num. 2. 4. quæ sic se habet. *Conc. consuet. quatenus gratia ex Bulla Cruciatæ pertinet ad moniales, non posse vigore facultatis in eadem Bulla concessæ alios confessarios, præter eos, qui ad audiendas ipsarum monialium confessiones ab Ordinario approbati fuerint, eligere, quam etiam ponunt Carb. sup. & P. Ledesma in sum. de penitentia, c. 13. dub. 13.*

Quamvis contrarium praticetur, ex sententia t. multorum Theologorum, maxime regularium. Nec inuat dicere, quod illa Breuia non sint recepta, t. nam cum sint declaratoria, quod Papa non intendit illud indultum eligendi confessorem regularibus concedere, nihil refert, quod sint recepta, vel non, nam non receptio non potest facere, quod illud indultum sit concessum, aut extendatur contra intentionem concedentis, & t. similiter ex quo sunt declaratoria non requiritur, quod sint promulgata, aut intimata solemniter, nec etiam requiritur intimatio d. declarationis S. Cong. quicquid dicat Lud. Lopez in tract. conf. 2. tom. 2. p. c. 8. pag. 823. ut alias in præfatione dicitur.

Nec promissio Superiorum religionum, t. & eorum tacita licentia potest extendere dictum indultum Bullæ, nec potest aliquid operari, cum ipsi id permittant, tanquam concessum à Papa, cum tamen reuera non sit, imo nec expressa licentia Prælatorum iam sufficit ex d. Breui Pij V. & Clementis VIII.

Nec rursus inuat dicere, t. quod Superiores religionum tacite renuntiarunt dicto priuilegio, nam ut apparet ex dictis Breuib. non tam est priuilegium, quam declaratio dicti indulti, & intentionis concedentis: sed circa dicti constitutionem t. Sixti V. contra clericos male promotos, aduertendum est iam, quod Clemens VIII. anno incarnationis Domini 1595. pridie Calendas Martij Pontificatus sui anno quinto, qui à Natiuitate Domini est 1596. Motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, sua perpetuo valitura constitutione, supradictam constitutionem Sixti V. ad terminos sacrorum Canonum, ac constitutionis Pij Papæ II. quæ incipit. Cum ex sacrorum, & ad dispositionem decretorum S. Concilij Trident. restrinxit, & reduxit, nec non censuras, & penas in ead. Sixti constitutione, contra quoscunque, præterquam contra simoniace ordinantes, &

ordinatos, inflictas, has enim voluit in suo robore permanere, moderatur, & aboleuit, quam constitutionem Clementis adducit Sayrus de censuris, libro 4. cap. 17. ad fin. & Thom. Sanchez de matrimon. lib. 7. disp. 49. num. 10. & refert Eman. Rodriguez quest. regul. 1. tom. quest. 20. art. 13. & Suarez dict. 5. tomo disput. vltima, sect. 3. n. 41. 42. 43. & 64. & sect. 5. n. 6. ad fin. & post hæc González, gloss. 15. num. 128. quauis Zerola in praxi, 2. parte verb. ordo. §. 3. & 8. & verb. irregularitas, §. 2. dicat, quod illa fuit reuocata, & reducta ad terminos iuris per Gregorium XIV.

Quemadmodum Greg. XIV. per suam constitutionem datam anno 1591. t. pridie Calendas Iunij modificat, & moderatus est aliam constitutionem eiusdem Sixti V. contra abortum procurantes, & idem Clemens VIII. per breue datum 2. April. 1602. anno 11. constitutiones & eiusdem Sixti, de forma, & qualitatibus admittendi religiosos, quoad eam partem, per quam ibi professio nulla declaratur, ad terminos iuris, & sacrorum Canonum reduxit penas contra Superiores, qui earundem constitutionum formam non reseruauerint, aut aliter, quouis modo, contraxerint, in ipsis constitutionibus inflictas saluas relinquendo.

Vnde cessat pœna t. suspensionis in d. constitutione Sixti contra male promotos, posita contra ordinatos sine titulo, & standum erit in hoc decreto S. Concilij Trid. & declarationibus S. Congreg. sup. adductis González sup.

Quarto dubitatur, t. qui titulus requiratur ad sacros ordines, in quo dicendum est, quod de iure antiquo Episcopus poterat clericos promouere ad plures, & diuersos titulos. Primo, ad tit. beneficij, d. c. neminem, & c. sanctorum 70. dist. ex quibus Canonibus, vt recte explicat Quintanaduennas d. lib. 3. ex n. 11. & ex nu. 27. nemo poterat ordinari nisi ad tit. beneficij, seu certæ Ecclesiæ, vsque ad tempora Alex. III. & Innoc. III. quorum sunt c. Episcopus, & c. tuis de præbend. & de hoc tit. certæ Ecclesiæ ad ordines loquitur Epistola Alex. III. ad Alphonsum Castellæ Regem, quam ponit concilijs noster Gil. González praelectionarius Ecclesiæ Salamantinæ in sua historia de Salamanca, li. 2. c. 15. in qua Papa ait quod Petrum Salamantinum Episcopum in sacerdotem, certo sibi in vrbe titulo assignato, promouit, & non loquitur de tit. Cardinalatus, vt male intelligit ille.

Secundo ad titulum proprij patrimonij, vt postea statuerunt Alex. III. & Innoc. III. in d. c. Episcopus, & c. tuis, & consequenter etiam ad titulum pensionis Ecclesiasticæ. Tercio, ad tit. paternæ hereditatis, d. c. Episcopus. Quarto ad tit. alieni beneficij, c. postulasti de iure patr. c. per tuas. cl. 3. & c. pen. de simonia, vbi Doct. & Abb. in c. cum secundum Apostolum, de præbend. n. 11. Felin. in c. in nostra, de rescrip. cor. 34. n. 31. Lamber. de iure patr. lib. 3. q. 5. art. 6. Quintanad. sup. d. num. 19. de quo Gamb. de officio legari lib. 6. ex n. 131. Quinto ad tit. stipendij ab Episcopo sibi assignandi super fructibus suæ mensæ Episcopalis ad c. 2. & c. Episcopus de præben. Abb. d. n. 11. Sexto ad tit. pensionis, seu stipendij à laico in titul. ei assignati super bonis tuis, Rota decis. 11. de præben. in antiquior. & 39. de rescrip. in antiquis. Felin. in c. postulasti. de rescrip. n. 8. & in dict. cap. in nostra cor. 30.

Hodie vero ex S. Concilio d. c. 2. non videtur t. quis posse promoueri ad sacros ordines, nisi ad tit. beneficij pacifice possessi, & etiam patrimonij, vel

pensionis Ecclesiasticæ, ubi Episcopus pro necessitate, vel commoditate Ecclesiarum suarum iudicauerit assumendum, quæ tamen necessitas, vel saltem commoditas regulariter adest, præsertim in personis doctis, & probatæ vitæ, & ideo regulariter potest quis etiam hodie ordinari ad tit. patrimonij, vel pensionis, Flam. Paris. d. lib. 2. q. 6. n. 8. & ita practicitur pro quo conducit sequens declaratio S. Congr. Concilij, cum ad patrimonij, vel pensionis Ecclesiarum ordinari non possint, nisi illi, quos Episcopus iudicauerit assumendos pro necessitate, vel utilitate Ecclesiarum suarum, iux. c. 2. sess. 21. clerici autem absentes, Ecclesiis necessitatem habentibus, aut subuenire, aut utilitatem aliquam afferre non possunt, queritur, an huiusmodi clericis literas dimissorias Episcopus concedere possit? Congregatio censuit posse, & ad eum spectare.

Quod ampliatur primo, quod habens patrimonium sufficiens potest promoueri ad sacros ordines, licet expresse non assignetur sibi patrimonium in titulum, nec dicatur ad titulum patrimonij, sed satis est, quod illud habeat, & succedit loco tituli, gloss. in cap. si Episcopus, verbo titulum, de præbend. in sexto. Abba. in cap. eius, numero tertio, de præbend. & Gamba. rus dict. lib. 6. numero 137. & fauet Concilium dict. capit. 2.

Si tamen aliquis non haberet plura bona, seu beneficia, & ad titulum aliquorum specialiter, seu nominatim ordinaretur, illa solum essent titulus, & non alia.

Secundo ampliatur, ut etiam ad titulum donationis possit quis ordinari, Zechus de republica Ecclesia. cap. de clericis, sub num. 7. vers. 84. ut in sequentibus declarationibus S. Congregationis, ad titulum donationis alicuius potest quis ordinari, si uia Episcopus iudicauerit assumendum pro necessitate, vel utilitate Ecclesiarum, & si donatio est realiter vera, & non ficta, quæ deinceps alienari non possit, absque Episcopi licentia, donec beneficium sufficiens adeptus fuerit, vel aliunde habeat unde vivere possit.

Secunda, potest aliquis ad sacros ordines promoueri ad titulum honorum, quæ donantur, si tamen Episcopus iudicauerit eum assumendum pro necessitate, vel commoditate Ecclesiarum donationesque huiusmodi vere, & absque ulla fraude in forma valida fieri de tot bonis, quod promouendo sufficiat ad vitam honeste sustentandam, quæque deinceps nullo modo alienari possint sine licentia Episcopi, donec beneficium sufficiens adipiscatur, vel aliunde habeat, unde vivere poterit.

Tertio ampliatur, & ut etiam familiares triennales Episcoporum, alias sibi non subditi possunt ab eis ordinari ad titulum patrimonij, vel pensionis, Mart. Anton. Genuen. dict. capit. 81. numer. 3. cum Flam. Parisio, de resignatione benefic. libro quarto, questione 2. numero 91. qui ait, quod text. Concilij Tridentini, capit. nono, session. 23. de reformatione, die 14. Aprilis 1575. per Sancti. Congregationem fuit amplius procedere, si familiari dederit sufficiens patrimonium, & sunt sequentes declarationes eiusdem Sancti. Congregationis.

Prima, & pro necessitate, & commoditate Ecclesiarum ad titulum patrimonij, possunt etiam ordinari familiares triennales Episcoporum, iuxta formam capituli noni, sess. vigesima tertia. Sed tamen debent ascribi Ecclesiis, pro quarum necessitate sunt ordinati, ut xi. c. r. m. cap. 16. sess. 23.

Secunda, Episcopus ordinat familiarem suum, ad titulum pensionis, si pro necessitate, vel commoditate suarum Ecclesiarum iudicat ordinandum.

Tertia super d. c. 9. & Familiaris Episcopi, de quo hoc decretum loquitur, potest etiam ordinari ad titulum patrimonij, si illud sufficiens habuerit, si Episcopus ita iudicauerit pro necessitate, aut commoditate sua Ecclesie, & certe Ecclesia ascribatur, ubi suo munere fungi debeat, iuxta c. 16. infra hac eadem m. sess.

Quarta super d. c. 16. ibi, non ascribatur, quod etiam locum habeat in familiaribus triennalibus Episcoporum, qui ad titulum patrimonij possunt promoueri, nam & isti debent ascribi alicui Ecclesie ordinantis.

Circa & quod & tamen de ascribendo certæ Ecclesie videnda sunt dicta infra, d. n. 98. & triennium in terminis, dict. cap. 9. sufficit, quod incipiat antequam fuisset Episcopus, ut S. Cong. censuit super d. c. 9. his verbis, ex identitate rationis sufficit, quod triennium in cepit, antequam fuisset Episcopus.

Debet tamen Episcopus statim re ipsa & beneficium illi conferre, ex d. c. 9. quod habet locum, etiam in minoribus, & prima tonsura, Nauarr. consil. 11. de temporibus ordinatio. Rota decif. 73. i. part. 1. diuersor. Emanuel Rodriguez in summ. 2. tom. ca. 14. num. 10. P. Ledesm. c. 8. §. concl. & censuit S. Cong. ut in sequenti declaratione super eo. Habet locum hoc decretum, etiam in minoribus ordinibus, ut teneatur Episcopus, etiam conferre beneficium, ac etiam, in primum tonsuræ. & illud verbum statim, intelligitur, id est, incontinenti, & & absque intervallo, Flam. Paris. d. lib. 4. question. 2. n. 95. ut in sequenti declaratione, sup. d. c. 9. ibi statim, incontinenti, & sic censuit Cong. quod Episcopus, qui contulit primam tonsuram familiari suo non subdito, qui tamen per quinquennium secum commoratus est, non dicatur satisfecisse huic decreto per collationem beneficii illi factam infra annum, etiam in undecimo mense, post d. primam tonsuram. Refert Flaminius supra numero 92. die 22. May 1586. Congregationem Concilij, ita censuisse.

Non tamen potest Episcopus dispensare & cum suo familiari triennali, alias non subdito super illegitimitate, etiam ad minores ordines, Nauarrus consil. 13. de temporibus ordinatio, & Genuen. d. c. 81. nu. 3. Eman. Rodriguez, & P. Ledesma sup. nec super interstitiis, Nauarr. consil. 12. eod. titul. & Genuen. ibi Mandos. & Ledesm. nisi pro Ecclesie suæ utilitate, ut in sequenti declaratione S. Congreg. Cong. censuit, & declarauit, quod licet Episcopus possit ordinare familiarem suum triennalem, sibi alias non subiectum, & dare illi dimissorias ad ordinandum à quocunque, dispensare tamen non potest super interstitiis, de quibus c. 13. & 14. nisi pro Ecclesie suæ utilitate. Licet in interstitiis, & quacunque irregularitate possit Episcopus laico familiari dispensare, teneat Thom. Sanch. lib. 8. disp. 1. n. 25.

Et ista intellige de familiari non habente & ibi antea beneficium, prout loquitur Concilium, nam si haberet beneficium, posset Episcopus ratione illius eum ordinare, tanquam subditum, dispensareque in illegitimitate, & interstitiis, licet non esset triennalis, nec statim ei beneficium conferret, sicut quilibet alium beneficiatum suæ diocesis, iux. cap. cum nullus, de temporibus ordinationum in 6. & ibi Doctores, & Rebuff. in praxi, titul. de clericis, & a quibus nu. 24. & quæ diximus cap. præced. & ita sentit Flam. Paris. d. lib. 4. quest. 2. a num. 93. quicquid Mart. Ant. Genuen. cap. 47. num. 3. difficultat. Et ita sunt accipienda, quæ tradit Zerola in praxi Episcopali 2. par. verb. ordo, §. 5. 6. & 7. qui satis confuse, & inuoluate loquitur prout solet. & aduertendum est autem, quod si quis ordinaretur ad tit. patrimonij, sine ulla necessitate.

necessitate, vel commoditate Ecclesiarum, contra decretum Concilij d. cap. secundo. nullam incurreret poenam vel suspensionem, etiam itante d. constitutione Sixti V. contra male promotos, quoniam in hoc casu, nec Concilium, nec d. constitutio Sixti, ullam poenam imponunt; nec obstant illa verba t. d. constitutionis, vel alius male promoueris, quia non comprehendunt hunc casum supra specificatum ad l. doli clausula. ff. de verborum obligat. & l. sanctio legum. ff. de penis.

Et in particulari redeundo t. ad id vnde digressi sumus, quod hodie itante dispositione Concilij d. cap. 2. non possit quis ordinari ad titulum paternæ hereditatis, quantumvis pater sit diues, & pauper nō dicatur, qui patrem habet diuitem. Sardus de alimentis, in primo, question. 23. numer. 12 & quest. 33. n. 30. & quest. 103. numer. 3. & quest. 108. numer. 8. & tit. 7. quest. 37. numer. 3. Molina de iusticia tomo 1. tractat. 2. disputat. 146. vers. illud præterea, & Thom. Sanchez, de matrim. d. c. 8. disp. 19. numer. 21. tradit Fla. Parisius d. lib. secundo quest. sexta num. vigesimo octavo. namq; requiritur, quod vere, & realiter habeat patrimonium quod sit, vel ex hereditate patris, vel ei donatum t. à patre, vel alio, vt patet in d. c. 2. Concilij i. bi, patrimonium vero; vel pensionem obvenientes, & ibi eo quoque prius respecto, patrimonium illud, vel pensionem vere ab illis obtineri, & patet etiam ex declaratione Congregat. infra adducta, n. 96.

Et, quod ad titulum alieni beneficii, vel t. stipendij ab Episcopo assignandi super fructibus, seu mensæ non possit hodie quis ordinari, fuit decissum per S. Congregationem Concilij, vt in declaratione sequente promulgationem Sancti Concilij Tridentini Episcopus poterat promouere clericos suos ad quævis titulos, i. ad tit. beneficii, cap. sanctorum. 70. distin. 2. ad titulum paternæ hereditatis, cap. Episcopus, de præben. in fin. sen. ad titulum proprii patrimonij, cap. tuis de præben. 3. ad titulum alieni beneficii, cap. postulasti de iure patron. cap. per tuas d. 3. de simonia, & Felin. in cap. in nostra de rescrip. cor. 34. n. 31. 4. ad titulum stipendij ab Episcopo sibi assignandi super fructibus, seu mensa Episcopalis ad c. Episcopus de præben. Abb. in ca. cum secundum. nu. 11. cod. 5. ad titulum pensionis, seu stipendij a laico assignandi, Rota decis. 11. de præben. in antiquioribus, & 39. de rescrip. in antiquis cum aliis, queritur an, cum urgeat necessitas, vel commoditas Ecclesiarum suarum, poterit ad omnes supradictos titulos clericos promouere? Cong. censuit, quoad tertium, & quartum, non posse, quoad secundum, in terminis tantum, in quibus Concilium loquitur, nempe pro necessitate, vel utilitate Ecclesie, & dummodo talis laicus sit vere facultatis idoneus, atque in forma valida obliget se, suosque successores ad præstandum hoc stipendium, & nō alienandum, sine licentia Episcopi, illa bona super quibus assignatum erit illud stipendium, hacque obligatio duret, donec ordinatus beneficium sufficiens, aut pensionem aliunde erit adeptus.

Et quamuis in ista declaratione dicatur t. posse quem ordinari ad titulum pensionis, seu stipendij a laico assignati, in terminis Concilij, nempe pro necessitate vel utilitate Ecclesie, id tamen ita accipiendum est, si laicus imponat, & assignet talem pensionem, seu stipendium super certa re fructifera ad modum census vitalitij. Tunc enim pensio ista seu ius illam percipiendi, quod potest vocari census, seu annuus redditus, est ius quoddam reale proprium illius, atque adeo, ad tit. proprii patrimonij ordinatur, sicut posset ordinari ad titulum t. census, quem

ipse ordinandus alias haberet, siue ad suam vitam, siue perpetuo, etiam redimibilia cum annui redditus inter immobilia computentur, clem. eximii, §. cumque annui redditus, de verborum significatione, Tiraq. de re tractu Lignagier. §. 1. gloss. 6. ex nu. 4. Ant. Gabr. de verborum significatione, concl. 8. & Redoanus de rebus Ecclesie, non alienan. rub. 13. Couar. li. 3. vari. 6. 7. nu. 2. vers. 2. Matienço in l. 7. nu. 11. li. 5. recopilatio. gl. 1. a. n. 18. & Solis, qui plures citat de censibus, l. 1. c. 7. n. 2. & l. 2. c. 3. a. nu. 3. 2. tom. l. 1. c. 1. n. 3. Quamuis in censu redimibili, quia attento futuro euentu, & redemptionis tempore inter mobilia censeatur, Molin. de Hispan. primog. li. 2. c. 10. n. 6. & Licen. Antónius Gomez de censibus c. 3. n. 4. adhibenda esset cautio, t. vt si redimeretur, pecunia ex iudicis decreto apud idoneas personas deponatur, vt iterum collocetur, vt alias circa maioratus tradit Molina sup. alias enim illud non procedet, vt in declaratione sequenti S. Cong. Concilij, an per Bullam Sixti V. contra male promotos intelligatur derogatum consuetudini quorundam locorum, ubi propter penuriam sacerdotum, ad sacros ordines promoueri solent, qui super alienis bonis affectionem habent victus, & aliarum rerum necessariorum cum cautione certa, siue alio tit. beneficii, vel patrimonij, & an in illis inopia laborantibus sufficiens patrimonium dici poterit, quod habet annui redditum 25. scutorum, quoad primum sua sanctitas consulta, non approbat talem consuetudinem, sed vult patrimonium, ad cuius titulum ordinandus promoueri debet, esse rem certam fructiferam, de qua ipse disponere valeat, ac propterea omnino prohibet talis consuetudinis obseruantiam. Quoad secundum vero Ordinarij arbitrio relinquit hoc iudicium, an tale patrimonium sufficiat, propter diuersitatem locorum, cum in vno sufficiat, quod alibi non erit sufficiens, dummodo animaduertatur bona esse ipsius ordinandi propria, ac ab omni contractu simulationis, & ceteris, que ab amicis, & coniunctis fieri in huiusmodi casibus solent, penitus libera, & aliena.

Quamuis aliquando ob penuriam sacerdotum, t. id specialiter concessum est, vt in declaratione sequenti, ob penuriam sacerdotum, quandoque concessum est ordinari, sine beneficio, vel patrimonio, dummodo quis spondeat se necessaria ordinandis ministraturum. Et tradit Flam. Paris. d. lib. 2. q. 6. nu. 11. & Zechus de re publica Ecclesie, de clericis, sub n. 7. vers. 94. qui tamen male videtur velle, id posse semper fieri, sine speciali dispensatione Papæ.

Nec poterit quis t. ordinari ad titulum seruitij in aliqua Ecclesia, cui ascribatur, vt male aiunt Flam. Paris. sup. num. 33. Salcedo d. cap. 10. num. 9. in nouissima editione, Zerola in praxi Episcopali, 1. par. verb. dimissorie, §. 5. 1. dub. & Genuen. d. cap. 81. sub nu. 2. & allegant Mayolum, supra num. 2. qui tamen id clare non dicit, nec id probat capitulum Concilij, sess. 23. de reformatione t. nam ibi non agitur de promouendo ad titulum seruitij in aliqua Ecclesia, sed de promotis ad titulum patrimonij ascribendis seruitio alicuius Ecclesie, pro cuius necessitate, vel utilitate promouetur. Quamuis non potest cogi quis, vt gratis inseruiat illi Ecclesie, pro cuius necessitate, vel utilitate, seu commoditate assumitur, vt censuit S. Cong. & ita colligitur, ex sequenti declaratione S. Congregationis super t. d. cap. 16. hoc fiat in ipsa promotione, nam postea fieri non potest, ordinatus enim ad titulum patrimonij, & nulli Ecclesie tempore ordinationis ascriptus, non potest amplius ascribi. Nec Flamin. ibi refert, ita definisse S. Congreg. t. vt ei imponit Salcedo, & Genuen. sup. sed quod ascriptus certe Ecclesie à nullo

Episcopo recipiendus est, sine Ordinarij licentia. *ut in declarationib. sequentibus super dicto cap. 16. clericus iuxta hoc decretum certa Ecclesia ascriptus à nullo Episcopo recipiendus est, sine Ordinarij licentia, si nullum beneficium habeat in titulum requirens residentiam, aut nulli loco sit ascriptus, quia tunc ab omnibus Episcopis recipi potest, & eius Ordinarius dimissorias concedere debet.*

103 Quæ tamen ascriptio alicui Ecclesiæ, & non videtur observari, nec esse in usu, vt videmus, & aduertit Quintanaduennas dict. libr. tertio numer. sexagesimo octauo.

104 At seminarista potest ordinari ad titulum & seruitij beneficij seminario vniti, vt S. Congregatio censuit his verbis. *exoptari in Collegium seminary non possunt ordinari ad titulum seminary, nisi ob causam inferuendi beneficio, quod forsitan esset seminario iunctum. poterit enim ordinari sub certa assignatione fructuum in seminario facta causa inferuendi beneficio, iuncto seminario, & cui inferuiat, donec alteris prouisum fuerit de congrua sustentatione.* Flam. sup. num. 32. & Salcedo dicto numer. nono Zerola prima par. verb. seminarium, §. 6. & Zechus d. cap. de clericis sub nu. 7. ver. 34. & Genuen. d. c. 81. sub. n. 2.

105 Et ex d. decreto Concilij c. 2. & declaratione S. Congregationis, supra adducta n. 96. apparet patrimonium, ad cuius titulum quis ordinatur, debere consistere in re immobili, & fructifera, & consequenter non posse quem ordinari, ad titulum patrimonij, in mobilibus, & alias tanquam ordinatum sine titulo sufficienti, & legitimo incurrere penam, si qua esset posita contra ordinatos, sine titulo, quamuis contrarium teneant Nauar. consil. trigesimo quarto de temporibus & ordinatio. & Zerola in praxi 12. p. verb. dimissoria. §. 8. nempe talem non incurrere ex eo aliquam censuram, curare autem debere, vt quam primum titulus bonorum mobilium conuertatur in bona immobilia ad mentem Concilij Trident. & sequitur Flam. Parif. supra n. 15. & quamuis contrariū sentiant Ludo. Lopez, Man. Rodriguez, & Ledesma infra relati, n. 152.

107 Apparet etiam, ex d. decreto Concilij, & declarationibus adductis beneficium, vel patrimonium, ad cuius titulum quis ordinatur, debere esse sufficiens ad victum honestum, Nauar. consil. 14. n. 2. & consil. 23. de temporibus ordinatio. & de oratione cap. 21. n. 11. Salcedo supra n. 4. & 11. Flam. Parif. n. 13. Enriquez l. 10. c. 17. §. 3. Man. Rodriguez, 2. tom. c. 19. nu. 3. & 6. & P. Ledesma d. c. 7. de Sacramento Ordinis, conc. 5. & 7.

108 Quod procedit non solum, & si beneficium sit nouiter erectum, sed etiam, si esset antiquum. Candelabrum aureum in d. explanatione constitutionis Sixti V. notab. 11.

109 Quod etiam verum erat de iure antiquo *Te. Episcopus, & c. ius de prob.* quamuis aliud de iure antiquo in beneficio dicat Nauar. ibi, quæ sequitur Man. Rodrig. sup. d. n. 6. reprehendit tamen Salcedo d. n. 4.

110 Poterit tamen quis promoueri & ad sacros Subdiaconatus, & Diaconatus ordines ad titulum beneficij, non obstante, quod non lucratur illius fructus, nisi post susceptum presbyteratus ordinem, vt S. Cong. Concilij censuit, his verbis. *potest Episcopus ordinare subdiacos suos ad ordines Diaconatus, & Subdiaconatus ad titulum, portionem Ecclesiarum matrum, non obstante, quod non participant de fructibus illarum, nisi post susceptum Presbyteratus Ordinem.*

111 Et beneficium debet habere & redditus certos, nec potest quis ordinari ad tit. beneficij, quod habet

redditus incertos, vt ex S. Congregat. tradit Mar. Ant. Genuen. d. n. 2. & quod beneficium, & aut patrimonium dicatur sufficiens in proposito, relinquatur arbitrio boni viri, & prudentis Ordinarij, argu. l. 1. c. 1. quæ ibi notantur, ff. de iure deliberan. vt per Salcedum d. n. 4. Flam. Parif. n. 14. Man. Rodrig. n. 9. Vgo lin. d. c. 61. de irregul. n. 6. Zerola in praxi Episcopali, 1. par. verb. dimissoria. §. 5. 4. dubio, & 2. p. eod. ver. ad fi. Genuen. d. n. 2. & Ledesma d. concl. 7. vt patet ex declaratione adducta, num. 96. nam vt alias S. Cong. censuit, *Quamuis patrimonium, ad quod quis promoueri possit, non taxatur, sed remittitur ad terminos Concilij.*

Sufficit tamen, & quod sit sufficiens ad honestam, & commodam sustentationem cuiuslibet clerici, nec opus est attendere ad qualitatem ordinandi, vt nobilitatem, & c. nam concilium, & ius antiquum solum requirit sufficientiam, ad honeste viuendum, ita, vt non cogatur mendicare. Et ita tenet vt probabilis P. Ledesma d. concl. 7. cum Nauar. d. c. 21. de orat. n. 11. qui tamen ibi id non dicit.

Quamuis contrarium teneant Rebaf. in praxi, tit. de resp. in forma communis, n. 24. Caldas Pereira, in l. si Curatorem habens. C. de in integrum restit. ver. lesis, n. 132 Salcedo d. n. 4. Zerola sup. Man. Rodrig. d. n. 9. & Candelabrum d. n. 11. dicentes, attendendam esse qualitatem ordinandi, vt nobilitatem, & c. Quorū & sententia mihi videtur rigida, nec in praxi seruari, nam in proposito nõ requiritur, quod possit viuere decet, iuxta suam qualitatem in particulari, sed iuxta qualitatem clerici. Et sic est facciendum quod tradit Nauar. de orat. miscell. 62. n. 3. vers. facit, quod Concilium, & n. 7. vers. contra tamen, & nu. 8. alias miscell. 17. & Flam. Parif. de resigna. lib. 5. q. vlt. n. 155. & 156. qui dicunt, quod Concilij d. c. 2. dum statuit, ne quis ratione beneficij ad sacros ordines promoueat, nisi illud sibi ad victum honeste sufficiat, non est intelligendum de beneficio quod sufficiat ad viuendum decet, & commode, iuxta qualitatem personæ, sed de beneficio, quod sufficiat ad viuendum, ita vt non cogatur mendicare, & sit beneficium valoris 30. vel 40. aureorum, & communiter beneficij 50. aureorū haberi pro sufficienti ad ordinem sacrum, qui tamen male ponit differentiam, & inter posse viuere honeste, & posse viuere decet, seu commode, nā idē sunt, & Conc. d. c. 2. pro eodem sumit tex. honeste, & verbum commode. Et Mar. An. Genuen. supra & ait Neapoli non ordinari, nisi habentes ad minus annuos redditus ducatorum triginta sex, & in sinodo Hieracen. facta sub Episcopo & Vincentio Bonardo, impressa Romæ anno 1598. titulo 11. c. 2. dicitur ad sacros ordines promouendi, oportet vt vel beneficium habeant Ecclesiasticum, vel patrimonium, quorū vtrūque valoris sit ducatorum viginti quinque, & saltem realiter, & cum effectu possideant.

Ex quibus infertur primo, quod obtinens beneficium, etiam & curatum non sufficiens ad honestam sustentationem, non potest, nec tenetur ad eius titulum sacris ordinari, vt censuit, S. Cong. Concilij his verbis, *queritur, an obtinens parrochiale Ecclesiam insufficientem ad victum teneatur promoueri ad sacerdotium infra annum, iuxta c. licet canon. cum Concilium videatur declarasse d. c. licet intelligi de beneficio Ecclesiastico sufficienti ad victum, imo prohibeat posse promoueri ad sacros ordines. Cong. censuit non teneri, sed tantum expedire, vt sanctissimus declarat eum debere dimittere, sanctitas sua probauit hanc sententiam vt dimittat.*

112 Secundo inferitur sacris ordinatos t ante Conc. ad titulum non sufficientis beneficii, vel patrimonij, non posse promoueri ad ordines superiores, nisi forte adepti essent, unde congrue sustentari possent, vt censuit S. Cong. Conc. in vna Seguntina his verbis, quid agendum sit de his, qui alioquin idonei, & propter eorum sufficientiam, vel Eccles. vtilitatem, ad non sufficientis patrimonij, vel beneficii, ante Sixti constituti, publicationem fuerunt ad sacros, non tamen ad Presbyter. ordines promouendi, de iam promotis ad titulum non sufficientis patrimonij, vel beneficii, respondet Cong. non promouendos ad ordines superiores, nisi consequuti fuerint, unde congrue sustentari poterunt.

113 Et in vna Surrentina, sic responsum est, si t quis ante Conciliū iam erat Subdiaconus ordinatus absque titulo beneficii, poterit is postea absque titulo promoueri, dummodo saltem patrimonium habeat. Refert Suarez sup. n. 39. & t dicit idem esse si quis post Conciliū, absque vero titulo Diaconus, vel Subdiaconus factus est, nam, etiam sub lata suspensione non potest, sine vero titulo alium ordinem suscipere.

115 Tercio inferitur habentem beneficium, vel t patrimonium insufficientem, non posse promoueri etiam cum eo, & pitantiis. & aliis emolumentis, quæ ex exercitio sacrorum ordinum lucrari potest, haberet honestum victum, & etiam si Episcopus obliget se suppleturum, nec etiam qui ex industria, & honesto officio, vt musicus, vel grammaticus potest sustentari, quamuis habens beneficium insufficientem de per se, iuncto tamen patrimonio, sufficiens possit ordinari, vt per Zerolam, d. 1. p. verb. dimissoria, §. 52. dub. & Genuen. d. n. 2. Et censuit S. Cong. Concilij, in vna Seguntina, his verbis, t an clericus aliquis idoneus habens beneficium insufficientem de per se, sed iuncto patrimonio habeat quod sufficiat ad honestam vitam sustentationem, promoueri. Cong. censuit posse Episcopū, iuxta formam c. 2. sess. 21. non obstante Bulla Sixti Papæ V. quod si cum beneficio, aut patrimonio insufficienti iungantur pitantia, elemosina, anniuersaria, confraternitates, & alia emolumenta, quæ ex celebratione Missarum in exercitio sacrorum ordinum, si ad eos promouentur, percipere, & lucrari possunt, quæ omnia ad victum honeste sufficiant, an poterint promoueri, etiam si cum beneficio, aut patrimonio insufficienti iungantur pitantia, elemosina. Cong. respondit non posse, an possit promoueri, etiam si nihil prædictorum vel minus sufficiat, et haberet, si Episcopus obliget se suppleturum, quod ad alimenta sufficiat, quoque habeat, unde se sustentare possit, etiam si Episcopus obliget se suppleturum alimenta, censuit item non posse. Quid si tantum habeat, quod ex industria, vel honesto labore lucretur, puta, quod musicus, magister grammaticæ, pictor, aut alterius licite professionis, id quod sit sufficiens ad sustentationem vitam, an possit promoueri, de industria vel honesto labore, censuit item non posse.

117 Quarto inferitur, non posse quem ordinari, ad titulum literaturæ, t quantumcunque sit literis gradu, & Collegio insignis, vt tenent Salcedo, dict. cap. 18. n. 7. in nouissima editione, Genuen. d. n. 2. & Pet. Ledesma d. c. 7. ante vltimam conclusionem, & ita etiam tenet Manuel Rodriguez supra n. 15. saltem t in Baccalario, in Theologia, vel iure canon. qui est bonus Scholaris, & ita censuit S. Cong. vt patet in declaratione sequenti, in Concilio V. lisbonen. decretum fuit promouendos ad titulum literaturæ, iussit sanctissimus deleri, & dixit se datum breue Cardinali Portugallia, vt solis Doctores in iure canon. vel Theologia possit ipse Cardinalis prævio examine a se scilicet promouere ad sa-

cras ordines, ad hunc titulum literaturæ, quæ in re suam grauat scientiam.

Quamuis contrarium teneant plures moderni, t Cordoua in summ. q. 36. Enriquez dist. 1. 10. cap. 17. ad fin. & lib. 13. cap. 37. §. 2. & l. 14. ca. 5. §. 3. Maxime gl. c. & Vega, 1. par. summa, cap. 1. §. 7. casu primo, qui dicunt, ita practicatū, & Enriquez ait tenuisse multos Doctores consultos, & post hæc González ad regul. de mensibus gloss. 4. numer. 36. dicens, ita consuluisse, quorum sententia alias mihi vera visa fuerat ex æquitate, t & Epicheia, §. inferitur non posse quem promoueri ad titulum de futuro, & in spe etiam certa, puta ad beneficium, quod quis expectat, seu ad quod est præsentatus, nominatus, vel postulatus, cum Concilium clare requirat titulum de præsentati habitum, & possessionem, & ita contra Mayolum d. l. 4. 15. numer. 5. quem sequitur Sayrus de censuris l. 4. c. 14. numer. 19. recte tenuit Salcedo sup. numero 6. & Man. Rodr. nu. 10. & Ledesma. supra post octauam conclusionem, inde inferens nominatum, & electum in concursu, ad parochialem vacantem, in mense Apostolico, non posse interim ad eius titulum ordinari, & ante Concilium t docent Io. Andr. & Francus si Episcopus, de præben. in 6. unde subinferitur non posse aliquem promoueri ad t titulum coadiutoris etiam perpetuæ, cum futura successione. Ledesma supra 11. conclusion. 2. diffinitate, nisi forte ratione illius habeat congruam, t tunc enim possit ordinari ad titulum illius, non tanquam ad titulum beneficii, sed illius iuris percipiendi congruam assignatam, tanquam ad titulum pensionis. ita Nauar. de oratione c. 20. n. 18. Salcedo supra nu. 7. Man. Rodriguez, n. 13. & Ledesma ibi, & ita erit, intelligendus González gloss. §. 9. n. 8. qui absolute ait, quod potest quis ordinari ad titulum coadiutoris.

§. 1.

De aliis Dubijs.

SVMARIA.

A N ordinatus ad titulum beneficii non possit aliquam penam incurrat, numero 133 cum sequentibus, soluitur non incurere licet peccet, & licet ex constitutione Sixti iam reuocata incurreret suspensionem.

An ordinatus ad titulum patrimonij, alias sufficientis, qui tantundem, vel multum debet, dicatur ordinatus sine titulo sufficienti, & incurrat penam positam contra ordinatum sine titulo, n. 136. cum seqq. vsque ad 145. resoluitur negative.

An, si quis fuerit sacris ordinatus ad titulum beneficii possit sine Canonico titulo peccet, & incurrat penam, si qua esset contra ordinatos sine titulo, numero 146. cum sequentibus. resoluitur probabiliter negative.

Si capitulum sede vacante, infra annum daret dimissorias alicui ardato ratione beneficii de facto possessi, non haberent locum pæna Concilij, n. 149.

An ordinatus ad titulum patrimonij donati cum pacto de non petendo, seu de illo reddendo, sit ordinatus sine titulo, & incurrat aliquam penam, numero 150. cum sequentibus. resoluitur ordinatum cum patrimonio, seu donatione factis, esse ordinatum sine titulo, secus vero in ordinato cum patrimonio donato cum pacto, seu conditione de illo reddendo post ordinationem.

Facta donatio quæ censetur, numer. 153. cum sequentibus.

Melioratio facta filio pro suscipiendis ordinibus, etiam sine traditione est irrevocabilis, n. 156. 157. & 158.

An donatio pro suscipiendis ordinibus filio simpliciter facta conferri debeat seu imputari in legitimam, nu. 159. resolutur affirmatiue contra aliquos relatos, nu. 160.

Textus in c. penul. & c. per tuas de simonia, solum agit de ordinato cum pacto simoniaco facto cum ordinante, seu presentante ad ordinem, quale non est pactum, de restituendo patrimonio donato, factum cum donante, num. 168.

Donans patrimonium alicui ad ordines potest apponere pactum, & conditionem de eo reddendo, cum ordinatus habeat alias unde vivere possit, n. 169.

Ordinatus ad titulum patrimonij, quod fuit renuntiatum, seu restitutum donatori ante ordinationem, sine libere, seu ex pacto appposito, est ordinatus sine titulo, n. 170. & idem, si interuenit pactum, seu conditio de illo restituendo ante ordinationem, quamvis de facto non sit restitutum, n. 171.

Renuntiatio patrimonij donati facta, antequam ordinetur valet, nec est simoniaca, quamvis renuntiatio alimenterum praestatorum ab ordinante, vel presentante, non valeat, n. 172. cum sequentibus.

Ordinatus ad titulum patrimonij, qui post ordinationem illud retro donat, vel alienat, quamvis peccet, non incurrit suspensionem, nec est ordinatus sine titulo, n. 175. & 176.

Alienatio patrimonij, ad cuius titulum quis est ordinatus, est nulla ex concilio, quod tollit potentiam alienandi, per illa verba, alienari nullatenus possint, maxime propter verbum nullatenus, quod inducit nullitatem actus ipso iure, n. 176. cum sequentibus licet ante Concilium posset alienari, n. 181.

Ordinatus sacris ordinibus ad titulum patrimonij, si illo renuntians ad superiores promouetur, non est suspensus, nec promotus sine titulo, quia renuntiatio est nulla, n. 182. nisi renuntians desineret possessionem, quæ ex actu nullo amittitur, & transferitur, n. 183.

An valeat alienatio patrimonij, ad cuius titulum quis fuit ordinatus, facta sine licentia Episcopi, si tunc habet beneficium, vel alias unde vivere possit, num. 184. cum sequentibus, resolutur valere.

Potest occurrere necessitas, seu causa, ut possit, & debeat dari licentia alienandi patrimonium, etiam si ordinatus aliunde non habeat unde vivere possit, nu. 187. & 188.

Cum Episcopus ex iusta causa daret licentiam alienandi patrimonium, Episcopus maneret securus, etiam si ordinatus non haberet aliunde unde vivere posset, si tamen sine iusta causa daret licentiam, alienatio teneret, Episcopus tamen ultra peccatum maneret obnoxius ad providendum ordinato, n. 189.

Licentia alienandi patrimonium non potest dari per vicarium Episcopi sine speciali mandato, & Episcopus in proposito quis intelligatur, n. 190.

Beneficium, ad cuius titulum quis sacris fuit ordinatus, non potest resignari, nisi facta mentione, quod ad illius titulum fuit ordinatus, & confutro, quod aliunde vivere possit, nec sufficit postea consistare, quod tempore resignationis haberet unde vivere posset, contra Zavallor, n. 191. & 192.

Ad eo facienda est mentio in resignatione beneficii, seu coram Papa, seu coram Ordinario, quod ad illius titulum fuit ordinatus, quod id iradicum est pro forma, nec potest adimpleri per equipollens, & alias nulla est

resignatio, n. 193. & 194.

Resignatio facta ab eo, qui non habet unde vivere possit, etiam de beneficio ante Concilium obtento, est nulla, nu. 195. & habet etiam id locum, licet beneficium sit iuris patronatus, n. 196.

Ratio, quare prohibetur quis libere resignare beneficium ad cuius titulum est sacris ordinatus num. centesimo nonagesimo septimo.

In sacris constitutus, non potest villo modo beneficium resignare, etiam si ad illius titulum non sit promotus, nisi aliunde habeat unde vivere possit, ut in constitutione Pij V. n. 198.

Licet ista constitutio loquatur in resignatione, facta coram Ordinario, tamen servatur, & habet etiam locum in curia, n. 199.

In curia non admittitur resignatio in sacris constituti, nisi cum clausula, quod resignans aliunde habeat unde vivere possit, quæ respicit substantiam gratiæ, & eius verificatio committitur Ordinario, nu. 200. cum sequentibus.

Clericus in minoribus, non solum potest libere alienare patrimonium, etiam si ad illius titulum sit promotus, sed etiam si resignare beneficium, licet non habeat aliunde unde vivere possit, nec facta mentione, quod ad illius titulum sit promotus, n. 203.

Quæ dicatur congrua sustentatio, ut valeat alienatio patrimonij, & resignatio beneficii, ad cuius titulum quis fuit promotus, n. 204. cum sequentibus resolutur relinquere iudicis arbitrio, attenta qualitate personæ, resolutiones Rota, n. 208. & 209.

Quod dicatur de patrimonio, & beneficio, ad cuius titulum quis sacris ordinatur, procedit etiam in patrimonio, vel beneficio succedente, & subrogato loco illius, num. 210.

Beneficium, per cuius affectationem vacat illud, ad cuius titulum fuit quis ordinatus, non potest dici subrogatum loco illius, n. 211.

An valeat renuntiatio beneficii, ad cuius titulum quis sacris fuit ordinatus, facta cum pensione sufficienti ad congruam, non tamen facta mentione, quod ad illius titulum fuit promotus, numero 312. cum sequentibus, resolutur non valere, etiam in foro conscientie.

Idem in permutatione, nisi sit æquivalens, numer. 217. & 218.

An decretum Concilij, quatenus prohibet resignationem beneficii, ad cuius titulum quis fuit ordinatus, procedat etiam in priuationibus, & renunciationibus indultis à iure, nu. 219. resolutur negative, numero 220. & sic non procedere in resignatione ex decreto, numero 221.

An d. decretum, quatenus prohibet alienationem patrimonij, procedat in alienatione voluntaria, non autem in necessaria, n. 222. & 223. ubi quod procedit etiam in necessaria.

Stante, quod resignatio beneficii, ad cuius titulum quis fuit ordinatus, facta contra formam Concilij est nulla, an beneficium non vacet, sed remaneat penes resignantem, nu. 224. cum sequentibus, resolutur in resignatione facta coram Papa beneficium, non vacare, secus in facta coram Ordinario ab eo, qui aliunde non habebat unde posset commode sustentari, ex constitutione Pij V. & numer. 228. ponuntur declarationes. S. Congregationis.

An debeat adimpleri iuramentum de resignando beneficium, ad cuius titulum fuit ordinatus, vel non renouando procuratorem ad resignandum, cum non habeat alias unde sustentari posset, n. 230. cum sequentibus, resolutur

ius negative, & ita dari absolutionem ad cautelam à dissolutione.

Valeat reuocatio procuratoris constituti ad resignandum ex causa permutationis, vel alias etiam cum iuramento. num. 235. contra aliquos relatores. num. 235. videtur tamen necessaria absolutio iuramenti, cum iuramentum posset sine peccato seruari, nisi iurans sit sacris ordinatus. n. 237.

Resolutio Rota, quod à concordia in beneficalibus licitum est recedere ante beneplacitum sedis Apostolicae. num. 238. nec recedens tenetur ad expensas alterius partis. n. 239.

¹³³ Quinto principaliter dubitatur [†] an ordinatus ad titulum beneficii, cuius possessionem non est adeptus, aliquam penam incurrat. in quo Nauarr. *conf. 15. de temporibus ordinatio.* docet nullam penam incurere, nam licet Concilium. *d. cap. 2.* requirat possessionem pacificam beneficii, vel patrimonij, ad cuius titulum quis ordinatur, tamen Concilium inducit ius nouum, quoad requisitionem possessionis, quæ de iure antiquo non erat necessaria, & consequenter ob eius defectum nulla erat de iure antiquo pena imposita, & Concilium solum innovat penas antiquis iuribus impositas, sequuntur Flam. *Parif. d. 9. 6. n. 7.* & Man. *Rodriguez. d. c. 15. nu. 11.* & Salcedo. *d. c. 18. n. 7. in nouissima editione*, qui tamen fatetur istud peccare, [†] arbitraria pena pro modo culpæ esse puniendum, nisi quando bona fide, & candido animo solo titulo, sine possessione fuit ordinatus, quia putabat titulum sine possessione sufficere, quando non stabat per eum, quo minus possessionem adipisceretur, sed fuit de facto impeditus, tunc enim non peccat in foro conscientiae, vt ait Nauarr. *d. conf. 15. n. 4.* & Man. *Rodriguez vbi proxime.* sequitur etiam P. Ledefma. *d. c. 7. concl. 9.* qui tamen recte ait, quod ex d. constitutione [†] Sixti. V. contra clericos male promotos, talis incurreret suspensionem, nam d. constitutio imponebat suspensionem contra promotos sine titulo sufficientis beneficii, vel patrimonij, quæ verba debebant intelligi de titulo possessio, iuxta tenorem Concilij, cuius obseruantiam prætendebat d. constitutio, quæ tamen iam est reuocata, vt supradictum est.

Sexto dubitatur an ordinatus ad titulum patrimonij alias sufficientis, [†] qui tantumdem debet, vel saltem est tanto ære alieno grauius, vt eo soluto non remaneat patrimonij sufficientis ad eius sustentationem, dicatur ordinatus sine titulo sufficienti, & incurrat penam positam contra ordinatum sine titulo, in quo videtur respondendum affirm. nam bona intelliguntur cuiusq; quæ deducto ære alieno [†] supersunt *l. sub signatu. §. bona ff. de verborum significatione. l. cogit ff. ad Trebellianum*, siue debita sint contracta ante acquisitionem patrimonij, siue postea, tamen antea ordinationem; nam cum tunc possit illud alienare, poterit etiam se obligare, & debita contrahere, quæ ex eo solui debeant; & ita videtur tenere Suarez. *d. 5. to. disputatio vlt. sectione. 3. n. 25.* ait enim titulum non posse verum, ac legitimum reputari, cum ad illum fundandum contracta sint debita æqualia, vel maiora, quæ aliunde solui non possint. Sed Nauarr. *† conf. 18. de temporibus ordinatio.* tenet illud esse verum, quando æs alienum est contractum ante patrimonium quæsitum, & potest, & debet solui de illo, vt quando debetur pure & statim peti potest, & nulla iusta executione impediri, secus, quando cæpit deberi post patrimonium quæsitum, etiam ante ordinationem,

de quo non debebat, nec poterat solui, per præfectum Concilium Triden. & ita tacite fuit contractum sub conditione tacita, si post ordinationem habuerit unde solueret. sequuntur Man. *Rodriguez n. 2.* & Ledefma. *5. concl. 4. difficultate supra*, Flam. *Parif. d. 9. 6. n. 12.* dicens, quod si debet tantundem, quantum valet res donata, non videtur suspensus, vt respondit Nauarr. [†] quorum sententia posset procedere, quando ille se obligasset, & debitum contraxisset ad soluendum, postquam esset ordinatus, secus si se obligasset, etiam post patrimonium quæsitum ante ordinationem, tamen absolute, aut ad certum tempus sine mentione, quod esset ordinatus; ad soluenda enim debita post ordinationem [†] contracta, seu in tempus, quo esset ordinatus, expresse non videtur posse alienari, etiam cum autoritate iudicis patrimonium, ad cuius titulum quis est ordinatus; quamuis enim ista alienatio videatur necessaria, habuit principium voluntarium, ex quo sua voluntate æs alienum contraxit, & sic in ea habet locum prohibitio Concilij ad tradita per Tiraquellum *de re tractu lignagier §. 1. gl. 14. ex n. 13. ad 17.* & Parlad. rerum quotidianarum *l. 1. c. 3. n. 43.* Auend. *resp. 15. num. 6.* Matien. *in lib. 5. tit. 11. l. 5. recap. gl. 1. num. 6.* Girond. *de Gabellis. §. p. a. num. 50.* & Solis *de cens. 2. tom. lib. 4. cap. 1. numer. octauo* & alias posset per indirectum alienare patrimonium, quod non est permitendum *reg. cum quod una via. libr. sexto cum concordant.*

Secus vero si se obligasset absolute, aut ad certum tempus [†] sine mentione, quod esset ordinatus, etiam post patrimonium quæsitum, nam tale debitum videtur soluendum ex patrimonio, quod transit cum suo onere, maxime si debitum ea cum hypotheca bonorum, nec Concilium prohibet alienationem, seu obligationem patrimonij, antequam ad eius titulum sit ordinatus sacris, præterea videtur verum quod ait Mar. Ant. *Genuen. de ca. 81. n. 2.* nempe, [†] quod potest quis ordinari ad titulum donationis, etiam si tantundem debeat, dummodo donatio sit facta ad hunc finem ordinationis, cum alienare non possit ex. *dist. 1. p. 2.* Nauarr. *conf. 13. de temporibus ordinatio.*

Quod tamen videtur accipiendum [†] quando ordinationis fuit causa finalis, siue conditio donationis, secus si impulsiva *ad l. 2. §. si cum l. sequen. ff. de donatio.* & ibi Doctores, seu quando donatio fit, vt possit ordinari, tunc enim donatio est omnino pura, & libera, sicut de legato mulieri facto, vt possit nubere, dicit Couarr. *in c. 3. de testamen. sub. num. 11. vers. 2.* apparet, cum Baldo *conf. 249. n. 4.* nihilominus tamē ex alia ratione videtur posse absolute [†] dici ordinatum ad titulum patrimonij alias sufficientis, non esse ordinatum sine titulo etiam si tantundem debeat, & quodocunque debita contraxerit, quin clericus, non tenetur ultra quam facere possit *capit. Oduardus, de solutio. & ibi Abb. & doc. Gig. de pensio quest. 35. numer. 8.* & quest. 62. numer. 22. Couarr. *lib. 2. vari. cap. 1. num. 9.* Bacca *de inope debitore c. 17. & lo. Gutierrez de iuram. confirm. 1. par. cap. 17.* Doctor Paz *in praxi. 3. par. 2. tom. c. vn. a. num. 4.* & Marches. *de commissio. 1. par. cap. 3. de commissione super dilationibus moratoriis*, & sic ille non videtur ordinatus sine titulo cum quodocunque debita contraxerit, non teneatur ultra quam facere possit, & consequenter patrimonij, ad cuius titulum fuit ordinatus non possit alienari ad illa soluenda, facit quod tradit Suarez *supra n. 26. post Axyolium de irregularitate l. 2. c. 11. n. 15.*

- 146 Septimo dubitatur an si quis fuerit $\dagger$ sacris ordinatus ad titulum beneficii, in cuius possessione pacifica est, non tamen habet in eo Canonicum titulum, sed est reuera intrusus, peccet mortaliter, & incurrat poenam, si qua esset posita contra ordinatos sine titulo, in quo videtur respondendum affirmative, nam cum beneficium illud $\dagger$ non sit suum, vt supponitur, videtur ordinatus sine vero titulo, nisi bona fide, & candido animo existimans habere canonicum titulum, sit promotus, tunc enim excusaretur a peccato, & consequenter a poena ad tradita per Nauarr. *dist. conf. 15. numer. 4. & citatos supra numer. 134.*
- 148 Nihilominus tamen probabilis $\dagger$ videtur absolute pars negatiua, nam ad istum effectum, & vt non dicatur ordinatus sine titulo, sufficit sine fraude de facto pacifice possidere beneficium, esto, non habeat legitimum titulum, vt colligitur ex Concilio. *d. ea. 2. quod ad hoc solum requirit, quod legitime constet ordinandum beneficium pacifice possidere, & ita videtur tenere Nauarr. conf. 24. de temporibus ordinatio. quamuis respectu patrimonij videatur requiri etiam legitimum titulum ex illis verbis, ab eis obtineri, & ex praedictis, sicut in simili videtur, quod*
- 149 si capitulum, sede vacante, $\dagger$ infra annum daret dimissionis seu reuerendas alicui archaeto ratione beneficii de facto possessi. non haberent locum poenae statuta a Concilio *sess. 7. de reformatione c. 10.*
- 150 Octauo dubitatur, an ordinatus $\dagger$ ad titulum patrimonij sibi donati cum pacto de non petendo, seu de illo postea reddendo, & restituyendo, sit ordinatus sine titulo, & incurrat aliquam poenam.
- 151 In quo dico primo, $\dagger$ quod ordinatus cum patrimonio ficto, seu donatione ficta, & non vera, esset reuera ordinatus sine titulo, & incurreret poenam suspensionis positam contra ordinatum sine titulo per constitutionem Sixti V. quae tamen, vt diximus, est iam reuocata, vt patet ex declarationibus supra adductis *n. 79. & docet candelabrum aureum in explanatione. d. constitutionis notabil. 14. Espino de testamen. gloss. 18. numer. 75 P. Ledesma d. c. 7. de sacram. ordinis conclusionem. 6. quinta difficultate, & Suarez supra. numer. 35.*
- Nam qui recipit patrimonium non vere, sed fidei $\dagger$ te donatum ad istum $\dagger$ effectum tenetur illud in conscientia restituere, quia non est suum vllomodo, quamuis in foro exteriori constando de fraude, & fictione merito illo priuaretur in poenam talis fictus donator. Lud. Lopez *instrucl. negotiantium lib. 2. c. 45. vers. iam quadam dubiola, Man. Rodriguez. d. 2. tom. c. 15. n. 7. & P. Ledesma ibi*, qui tamen male ponunt exemplum in recipiente pecuniam mutuam ad praesentandam Episcopo, dicendo, quod de illa erat sibi facta donatio, vt ad illius titulum ordinaretur, cum patrimonium debeat consistere in re immobili, vt supradictum est, *n. 105. & Tho. Sanchez de matrimonio l. 6. disputatione. 32. n. 8.*
- 153 Et ficta donatio censetur quando $\dagger$ inter ipsos donatorem, & donarium dictum est, illam fieri propter formam, & ad apparentiam, vt vere, & animo donandi, seu quando facta est cum pacto, de non vtendo illa, seu de non petendo donatum, nam ista est donatio verbalis tantum, & non realis. Quintanaduennas. *d. l. 3. n. 69. & alij.*
- 154 Quamuis Angulo in *l. 6. de las $\dagger$ meiores gloss. 4. n. 9. alias gloss. 10. n. 5. dicat, quod donatio facta causa ordinum suscipiendorum, etiam ab extraneo, quantumcumque donatarius promittat non se usurum tali*

donatione, infringi non poterit propter ius quasi-tum. *3c. Episcopus cap. eius de preben.* sicut in donatione, seu melioratione facta causa matrimonij, vnde videbatur donationem factam, etiam ficta causa ordinum suscipiendorum valere, sed responderetur in praesenti, $\dagger$ non agi de praedicio tertij, sicut in matrimonio carnali, nam Episcopus, qui non fuit in culpa, & deceptus ordinauit aliquem sine vero patrimonio, non tenetur eum alere. Decius in *c. 2. ad fi. & in c. Episcopus n. 13. de preben. Nauarr. conf. 14. & vlt. de temporibus ordinatio. Fla Paris. d. l. 2. g. 6. n. 18. & Tho. Sanchez de matrimonio. lib. 6. disputatione. 32. n. 8. & dictum est supra numer. 33. & Episcopus qui fuit in culpa, quia sciuit, vel debuit scire, sibi imputet.*

Melioratio tamen facta filio pro $\dagger$ suscipiendis ordinibus, etiam non interueniente traditione, erit irreuocabilis iuxta. *l. 17. Tauri, quae l. i. n. 6. lib. 5. recopilationis*, in ea enim versatur causa onerosa cum Episcopo, qui alias non requireret, ne de suo aleret, & sic post sacros ordines susceptos a parentibus reuocari non potest, ita Cifien. in *d. l. 17. n. 1. Couar. in c. Rainaldus. de testam. §. 2. n. 7. Auendanno resp. 17. in fi. Tell. in d. l. 17. n. 8. & 82. Marien. d. l. 1. gloss. 9. n. 8. Salcedo. d. c. 18. n. 15. Angul. d. l. 1. gloss. 7. numer. 15 Aceuedo in *l. 10. tit. 6. lib. 5. recopilat. numer. 31. Io. Gutierrez pract. lib. 2. g. 65. nu. 7. Morquecho diuisione bonorum l. 3. cap. 6. numer. 90. & Man. Rodriguez. d. c. 15. nu. 8. quamuis contra teneat Espino. d. gloss. 18. numer. 75. & idem esset in donatione, quae non esset data pro 3. & 5. vt per Angulum ibi & gloss. 2. numer. 5. vnde etiam idem erit de iure communi. Igneus in *l. 3. subuenitur ff. ad siliam. l. n. 170. Couar. Tell. Matia. & Gutier. ibi maxime iuxta tradita per Caldas Pereiram in l. si curatorem habens. c. de in integrum restitutione, verbo, l. 1. n. 103. Iosephum Gonzalez, Flores variarum c. 12. n. 24. & Mendez de Castro in l. cum oportet. c. de bonis quae liberis. n. 165.***

Et an donatio, pro suscipiendis ordinibus filio simpliciter facta $\dagger$ conferri debeat, seu imputari in legitimam, verior videtur sententia, quod conferri debeat, seu imputari, quia est donatio ob causam necessariam, seu quasi, & id quod datur filio, non consumitur in adeptione ordinum, sed datur, vt illud post susceptos ordines habeat ad ipsius alimenta, & congruam in eo statum sustentationem, & facit. *l. omnimodo. §. imputari. c. de in officio testamento*, nam id est de se alienabile, & transmissibile ad haereditas, & ideo debet conferri, & imputari, esto, sit quasi Castrense peculium, quam sententiam tenent Couar. & in additione ibi supra Auendanno de resp. 17. Menchaca de successionum creatione. lib. 3. §. 22. nu. 44. Did. Perez in *l. 4. ti. 12. l. 3. ordinam. Salcedo supra numer. 16. Angulo in lib. 9. gloss. 3. numer. 25. Ayora de partitio. 2. p. 9. 13. Io. Gutierrez d. g. 65. Man. Rodrig. d. c. 15. numer. 8. Molina de iustitia. 1. tom. tract. 2. disputatione. 238. & 241 ad fi. & P. Ledesma. d. c. 7. 6. concl. ad fi.*

Quamuis contrarium post Fabriu, Igneum, Aym. Castaneum, & Rebuffum in $\dagger$ praxi titulo de re scripto. in forma communi numer. 25. teneant Ant. Gomez in *l. 29. Tauri. n. 21. & ibi Tellius, nu. 16. Duennas regula. 222. nu. 3. Roias de successio. cap. 7. a. n. 46. Matien. 50 in l. 3. tit. 8. gloss. 2. numero 14. Aceuedo l. 10. c. 1. 6. n. 29. & 30. lib. 5. recopilat. Gratian. regul. 95. numero 6. & Quintanaduennas d. lib. 3. Eccles. 2. p. praeipue ad fi. & videtur tenere Caldas Pereira. d. verbo l. 1. n. 103. & 132. Espino gloss. 18. a. n. 66. Mendez de Castro in d. l. cum oportet, nu. 165. & Velazquez de Auendanno in d. l. 29. Tauri gloss. 3. n. 8.*

Dico se-

151 Dico secundo, quod ordinatus cum patrimonio sibi donato cum pacto seu conditione de illo reddendo, & restituendo, post ordinationem, non potest dici ordinatus sine titulo, nec incurreret ullam penam seu suspensionem, etiam stante d. constitutione Sixti V. nam iste reuera est ordinatus cum patrimonio vero, & non fictio: ista enim est vera donatio, ex qua transfertur dominium in donatarium, & licet cum illo pacto, seu modo, ad titulum de donatio, quæ sub modo, & longe diuersa (quamuis doctores videantur confundere) ab illa, quæ fit cum pacto de non vendendo illa, seu de non petendo donatum, quæ est verba tantum, ut dixi.

163 Nec obstat dictum pactum, seu conditio de reddendo, & restituendo post ordinationem, quod obligat, saltem in foro conscientie, & concord. in sum. q. 32. vers. 3. si ann. l. d. Lopez instruct. conscientie. 1. tom. c. 240. ad fi. & c. 278. quia verius est nullo modo obligare, quia est contra dispositionem concil. d. c. 2. & prohibet alienari, aut remitti patrimonium, ad cuius titulum quis est ordinatus sine licentia Episcopi, & sic dictum pactum, & conditio non valet ad l. pacta, quæ contra c. p. de pactis, & cap. diacom. 28. & d. c. 2. 10. q. 1. & facit regula c. cum M. Ferrarien. de constitutio. de qua ibi Abbas, n. 16. Fel. d. n. 77. Decius d. n. 67. & Ripa d. n. 70. & quod tradit Cou. in 4. 2. p. c. 8. §. 5. nu. 9. & cum eo Matengo in l. 6. gloss. 8. tit. 8. lib. 5. recopil. Espino. gloss. 16. d. nu. 48. & Molina de iustitia. 1. tom. tract. 2. disp. 169.

Et ita in proposito tenent Man. Rodriguez. d. c. 15. n. 5. & P. Ledesma. d. c. 7. sexta conclusio. 3. diffinita, & videtur tenere Enriquez l. 13. ca. 37. §. 2. & Card. Toletus. d. l. 1. c. 48. vers. 5.

166 Quamuis contrarium, nempe illum esse suspensionem teneant Nauar. in man. c. 27. n. 158. & consil. 14. n. 3. & consil. 22. & ultimo numero secundo de temporibus ordinatio. Mart. Ledesma. 2. part. 4. questio. 26. ar. 2. Pedraza in sum. 2. p. c. 2. de suspensione. Ludo. Lopez. d. c. 278. & 1. tom. 2. p. c. 31. Graff. d. l. 2. c. 97. n. 67. Zechus de casibus reservatis casu 1. de suspensione. n. 19. 3. c. 1. Vega in espejo de Curas c. 12. n. 126. Sayrus de censuris l. 4. §. 15. n. 3. & Quintanaduennas. d. nu. 99. & Zualllos q. 57. n. 13. ex c. per tuas el 3. & c. penul. de simonia, & Salcedo d. c. 18. nu. 12. dicens talem absque dubio sine titulo ordinari, & Tho. Sanchez supra dicens, eam fuisse veram donationem, sed fictam, nec acquisivisse donatarium dominium rei sic donata, & sic sine patrimonio ordinari, & Suarez supra num. 35. dicens dici posse tunc procedere decissionem. d. c. pen. & c. per tuas, quando quis ab aliquo accepit titulum patrimonij sub pacto occulto iterum dandi, si donatio illa specialiter facta sit ad finem suscipiendi ordines illo titulo, quia tunc ille, qui patrimonium confert, habet vicem presentatoris ad ordines, si tamen simpliciter fiat, quamuis alter postea illa utatur ad effectum suscipiendi ordines, non propterea vere, ac proprie dici posse presentari ab alio ordines suscipiendos & ideo difficile esse legem poenalem ad illum casum extendere, ex alio tamen probabiliori fundamento opinari hunc, qui per dolum & fraudem quamcumque ficto tit. ordinatur, manere suspensum scilicet ex vi d. c. neminem, & sanctorum & constitutionis Sixti V. hæc Suarez.

168 Nec obstat textus in d. cap. per tuas, & in d. cap. penul. quia, ut supradictum est, numero 31. solum agit de ordinato cum pacto simoniaco de non petendo provisionem, seu alimenta ab ordinante, vel beneficiario cum presentante ad ordinem, at donatio

patrimonij, & pactum de illo restituendo, est res separata, & distincta ab ordinatione, ex qua non incurritur simonia, quicquid dicat Espino. d. gloss. 18. n. 73. & consequenter nec suspensio. d. c. per tuas & c. penul. nec dare alicui patrimonium est spirituale, imo vendi, & emi potest, non ergo pactum de restituendo efficit simoniam. Toletus. d. l. cap. 48. vers. 4. qui ait, quod hunc casum supradictum de pacto facto non cum ordinante, aut presentante, non inducere suspensionem decreuit, seu declaravit signaturæ penitentiariæ, & sic servatur, nec potest dici donantem patrimonium, etiam ad finem suscipiendi ordines, presentare ad illos, id enim proprium est beneficiati presentantis ad titulum suæ Ecclesiæ, seu beneficii.

Donans autem patrimonium alicui ad ordines reddere poterit apponere pactum, & conditionem de eo reddendo, cum ordinatus habuerit beneficiū sufficiens, vel alias vnde vivere possit, quia tunc non est contra Concilium.

Dico tertio, quod si quis fuerit ordinatus ad titulum patrimonij, & quod fuit renuntiatum remissum, seu restitutum donatori ante ordinationem, siue libere, siue ex pacto appposito, est reuera ordinatus sine titulo, & sic incurreret suspensionem stante d. constitutione Sixti V. alias nō, sed solum peccaret mortaliter, Sa yrus d. l. 4. cap. 15. num. 23. nam alienatio patrimonij ante ordinationem, non est vllō iure prohibita, etiam si esset donatum specialiter ad istum effectum, & sic ille tempore ordinationis iam non habet titulum.

Et idem videtur si interuenit pactum, seu promissio, aut conditio de isto restituendo ante ordinationem, quamuis de facto non fuerit antea restitutum, durat enim obligatio facta in tempore & pro tempore habili ad l. celsus. ff. de receptis arbitris, & c. cum dilecti de dolo, & contum. & quæ ibi notantur, nec in presenti intrat remedium ca. Oduardus, de solutio. quod non teneatur ultra quam facere possit, cum sit debitor speciei.

Nec obstat quod ait Man. d. c. 27. nu. 158. quem sequitur candelabrum aureum de suspensione n. 31. quod talis renuntiatio patrimonij donati facta antequam ordinetur, non videtur valere per ea, quæ omnes dicunt in d. c. penul. de simonia, etiam si esset iurata iuxta Ananiam, & Felin. contra Panor. ibi, & quod iste incurrat suspensionem. d. c. penul. ut etiam dicit Quintanaduennas. d. n. 69. qui tamen tenet talem renuntiationem, seu remissionem valere, quia ait ordinari cum simulatione patrimonij, quod nullum est, nam ut ex superioribus apparet, decisio d. c. penul. non facit ad propositum de patrimonio, solum enim agit de pacto, & iuramento simoniaco de non petendo provisionem ab ordinante, vel presentante ad ordinem, & sic de renuntiatione simoniaca alimentorum ab illis prestandorum, quæ non valet etiam cum iuramento, ut contra Panor. ibi numero 4. dicentem, valere quoad ordinatum, qui non potest aliquid petere contra iuramentum, & sequitur Toletus. d. cap. 48. vers. 5. tenent Mau. Socinus Anania, & Felin. nu. 2. tum, quia simoniaca, tum etiam, quia contra bonum publicum, quia quod ordinator, & presentator teneantur providere ordinato, fuit inductum propter bonum publicum, ne in opprobrium totius cleri, & ordinis clericalis mendicare cogatur: vnde succedit regula c. si diligenti de foro competet. ex qua ratione etiam post ordinationem, non valet quicquid contra dicat gloss. fin. in ca. si Episcopus de preb. in 6. quam

- sequitur Abb. Anania & Feli. ibi & Nauar. & Quintanaduennas supra, at in proposito de patrimonio renuntiatō ante ordinationem, seu donato cum pacto de non petendo, non adest vlla simonia, quia est res separata, & distincta ab ordinatione, vt dictum est, & consequenter non incurritur suspensio. *dict. c. penul.* nec respectu donatoris adest alia obligatio ad prouidendum ordinato, quam, quæ insurgit ex ipsa donatione, vnde, si fuit facta, aut ante ordinationem renuntiata, nulla remanet obligatio contra illum.
- Dico quarto, quod ordinatus ad titulum patrimonij, qui post ordinationem illud retro donat, seu renuntiat, vel alienat, quamuis peccet mortaliter, quia facit contra prohibitionem concilij, maxime, cum facta ob bonum publicum principaliter, & fauorem totius ordinis clericalis, & sic castigari posset per Episcopum, tamen non incurrit vllam suspensionem Nauarr. *d. numer. 158. vers. 2. quod c. d. conf. 22. Salcedo supra numer. 13.* Ioan. Gutierrez *pract. libr. 2. quest. 65. numero 10.* Quintanaduennas supra. Zauallus *d. questione 527. numero 9.* Lud. Lopez *vbi proxime candelabrum aureum supra numer. 30.* Graff. *d. lib. 2. capit. 97. numer. 67.* Man. Rodriguez. *d. capit. 15. numer. 4.* Zechus. *d. casu. 1. de suspensione, numer. 19. 30. casu.* Lucius supra, & Ledesma. *d. cap. 7.* Toletus. *d. capit. 48. vers. 18. ad fin.* Sairus. *d. lib. 4. capit. 15. numer. 23. ad fin.* & Suarez supra *numer. 38.* quamuis contrarium sine fundamento teneant Bar. Medina in *sum. libr. 1. capit. 11. §. 58. de suspensione ad fin.* & Vega in *sum. 2. p. c. 34. casu 86. ad fi. c. 108. casu 2.*
- Et ratio est, quia iste non est ordinatus sine titulo, & sic non esset suspensus, etiam stante suspensione contra ordinatum sine titulo, & nullo iure talis poena reperitur imposita contra ordinarium retro donantem, vel alienantem patrimonium, ad cuius titulum fuit ordinatus, sed solum, quod renuntiatio & alienatio est nulla ex Concilio. *d. c. 2. ibi, atque illa deinceps sine licentia Episcopi alienari, aut extinguere, vel remitti nullatenus possint,* quæ verba inducunt nullitatem iure, quia tollunt potentiam alienandi ad tradita per Bart. & las. ex *numero 16. c. alios in leg. gallus. ff. de liberis, c. posth.* Ioan. Nicol. Gimón. in *enchir. beneficiorum, titulo. 3. c. 3. numero. 17.* Tiraquellum *post. leges connubiales glos. 2. seu quarta a numero 11.* Gratian. *regula. 484.* Ioan. Gutierrez in *Rep. 1. nemo potest. ff. de legatis primo a numero 145.* & Thom. Sanchez de *matrimonio libro 6. disputacione. 38. numero. 20.*
- in maxime propter verbum, *nullatenus,* quod inducit nullitatem actus ipso iure *glos. in c. em. 1. verbo nullatenus de sequestratione posses.* Felin. in *c. cum accessissent, numero. 8. de constitucio. Corsetus in singul. verbo nullatenus,* & Tiraq. in *l. si vquam, verbo reuertatur, numero 95. c. ita pro posito tenent Nauarr. conf. 17. numero 2. c. 21. numero 4. & confil. 22. de temporibus ordinatio.* Flam. Paris. *d. lib. 2. q. 6. numero 16.* Quintanaduennas. *d. l. 3. numer. 73.* Zauallus. *d. questione. 527. numero.* Molina *dicto primo tom. tract. 2. disputacione. 238. ad fin.* & Thom. Sanchez. *d. lib. 6. disputacione, 32. numero septimo & Toletus vbi proxime.*
- Ex quo conuincitur sententia P. Ledesmae. *d. c. 7. conclusionem. 6. difficul. 1. dicentis,* probabilius esse quod talis alienatio, vel remissio est valida, quia Concilium non facit incapacem ad transferendum dominium, in quod videtur inclinare Suarez supra *numer. 38.*
- Quamuis ante Concilium posset alienari sine licentia Episcopi patrimonium ad cuius titulum quis fuit ordinatus. *gloss. fin. in c. tuis de preben. c. ibi l.*

mola c. Abb. numero. 8. Felin. in capite Ecclesia S. Maria de constitutio. numero. 10. c. ibi Decius, numero. 17. Selua dicens d. gloss. ab omnibus approbatur de benef. 1. parte questione 3. n. 11. Couarr. in *d. capite Rainaldus de testam. §. 2. numero 7.* Redoan. *de rebus Ecclesie. Rubrica. 33. casu 13.* Gratian. dicens *communiter receptum regula 165. numero 7.* Ioan. Gutierrez. *d. lib. 2. pract. q. 65. numero. 10. c. 11. & dicit communem Zauallus. d. quest. 527. numer. 1. licet numero 2. c. 3. dicat contrariam etiam esse communem quam tenent Io. And. Domin. & Francus in d. c. si Episcopus de preben. in sexto, quando fuit expresse in titulum assignatum, & Solis de censibus 2. tom. lib. 2. capite 3. numero 12. vbi ait, in eo censum constitui non posse, nisi seruata forma præfixa a Concilio.*

Vnde infert Nauarr. *d. conf. 17. c. 21. f. quod ordinatus sacris ordinibus ad titulum patrimonij, si illo renuntiato ad superiores promouetur, non est suspensus, nam non præstat impedimentum, quod de iure non fortuitur effectum, vt habet regula iuris in sexto, & dicta renuntiatio est nulla, ex d. decreto Concilij & sic non potest dici ad superiores promotus sine titulo sequitur Flam. *dict. questione. 6. numero 7. & Salcedo dict. capite 18. numero 13. in nouissima editione.**

Sed si renuntiatio ita facta est vt renuntians desineret possessionem, quæ ex actu nullo amittitur, & transfertur. *l. 1. §. si vir uxori. ff. de acquiren. possessione, & ibi Doct. Rota decis. 519. c. 612. numer. 2. p. 1. diuersorum non videretur. d. sententia posse procedere stante decreto Concilij d. capite secundo c. d. constitutione Sixti Quinti. iuxta supradicta dubio. quinto. a numero. 133.*

Nono dubitatur, an valeat alienatio, seu renuntiatio patrimonij, ad cuius titulum quis sacris fuit ordinatus, facta sine licentia Episcopi, si tunc habet beneficium, seu alias vnde congrue viuere possit.

In quo Quintanaduennas *d. l. 3. n. 72. f. cum Bursato conf. 178. n. 55. l. 2. voluit allegare, n. 35.* qui tamen id non dicit docet, quod Episcopi autoritas vbiue necessaria sit, etiam quando alias habet vnde viuere possit, & quod, si Episcopus aditus alienationi consenserit, faciet quidem suo periculo, nam si patrimonium, vel beneficium ordinato clerico ad victum non suppetit, ipse de suo iusta præbebit, rursus, si suppetet, & alienari patrimonium Episcopus iniuriose perneget, merito iudex superior appellabitur. eandem sententiam scio tenuisse D. Sahagun in *leitura tu. de preb.*

Nihilominus tamen in hoc dubio t. verius videtur contrarium, nam Concilium. *d. c. 2. solum statuit quod deinceps sine licentia Episcopi patrimonium alienari non possit, donec aliunde habeat vnde viuere possit, atque adeo cum aliunde habet vnde viuere possit, non est prohibita alienatio sine licentia Episcopi, sed potius videtur permessa ad l. cum prætor. ff. de iudiciis, maxime cum de iure communi posset alienari absolute, vt supradictum est numero. 181. quod in casu dubij non censetur correctum, & ita videtur tenere Flam. Paris. supra *numer. 15.* & expresse tenet Zauallus *d. q. 527. n. 8. c. 9. §. 61. ex numer. 22. maxime n. 30. c. seq.**

Sed dices quando ordinatus non habet aliunde vnde viuere possit, ad quod requiritur licentia Episcopi ad alienandum patrimonium, cum tunc non debeat dari, sed negari respondetur posse occurrere talem necessitatem, seu causam ita urgentem, vt possit,

possit, ac debeat dari licentia alienandi patrimonii etiam si ordinatus aliunde non habeat unde vivere possit, verbi gratia si ipse, aut parentes eius essent capitiui, ad suam redemptionem vel parentum deberet dari dicta licentia, similiter si pater, aut frater clericus, essent ob homicidium, vel aliud delictum perpetratum puniendi poena mortis, nisi parti accusanti pro remissione daretur certa quantitas, si filius, aut frater clericus vellet subuenire patri, aut fratri in hac necessitate dando illam quantitatem, quam tamen dare non posset, nisi vendendo, seu alienando patrimonium, iustissima causa esset id faciendi, & iusta etiam causa esset ad providendum forori, quae alias esset in magno periculo perdendi se, & cum Episcopus ex iusta causa daretur licentiam alienandi patrimonium, ad cuius titulum quis ordinatus, ipse Episcopus maneret securus, etiam si ille non habeat aliunde unde vivere possit, si tamen sine iusta causa daretur licentiam, alienatio teneret, nam Concilium solum prohibet alienationem sine licentia Episcopi, siue bona, siue mala, ipse tamen Episcopus vitra peccatum maneret obnoxius ad providendum ordinato, ut inquit Quintanaduennas supra, vel ad dandum ei tantundem, sicut tenetur, quando cum ordinaret sine titulo, nec hanc licentiam alienandi patrimonium videtur posse dare Vicarius Episcopi sine speciali mandato, & si sine facultate aut sine iusta causa eam daret, teneretur, sicut de Episcopo diximus, faceret enim causam suam, & Episcopus in proposito videtur intelligendus Episcopus domicilij alienantis, vel loci, ubi res est, aut etiam originis

195 ad Ant. Gomez, secundo tom. variarum c. 14. num. 17. & Simoncellum de decretis. lib. 1. tit. 1. a n. 69. ait etiam Zavallos ubi proxime absque licentia Ordinarii valere resignationem beneficii, ad cuius titulum quis factus fuit ordinatus, si postea constitit ordinatum tempore resignationis beneficii habere aliunde unde commode vivere possit.

196 Sed hoc de beneficio non est recte dictum, nec potest procedere, nam Concilium dicto cap. secundo expresse dicit, quod beneficium, ad cuius titulum quis factus fuit ordinatus, resignari non possit, nisi facta mentione, quod ad illius titulum fuit promotus, neque ea resignatio admittatur, nisi confitito, quod aliunde commode vivere possit, & aliter facta resignatio nulla sit, atque adeo in resignatione beneficii non sufficit postea constare resignantem tempore resignationis habere aliunde unde vivere possit, sed tempore resignationis debet fieri mentio, quod ad illius titulum fuit promotus, & ante admissionem constare superiori, quod aliunde habet unde vivere possit, & adeo verum est facienda esse mentionem in resignatione beneficii siue coram Papa siue coram Ordine. quod ad illius tit. fuit ad sacros promotus, quod id traditum est pro forma, nec potest ampliari per equipolles, ut censuit Sancta Congregatio Concilij de anno. 1588. ut in sequenti declaratione: *Fuit dubitatum an pro forma traditum esset, ut resignans teneatur facere mentionem se ad titulum illius fuisse promotum, adeo quod per equipolles adimpleri non possit, & fuit resolutum pro forma traditum esse a Concilio siante clausula annullata, & quod Concilium negative loquitur. Iuss. in l. quod sit nominatum prima si de liberis, & post. Felin. in c. cum dilecta de rescrip. quo siante per equipolles, non potest adimpleri. Flamini. Parisius dicto lib. 2. q. 6. n. 39. & li. 5. q. vii. n. 175. & ita si de hoc non fuerit facta mentio, nullam esse resignationem fuit resolutum per Rotam in una Salama-*

una Coram D. Orano de mense Maij eiusdem anni 1588. & in una Hispanen. coram illustrissimo Plato 17. Junij eodem anno Flam. Parisius dicto num. 39. & dicto n. 175. & idem fuit resolutum in una Aretina plebis 4. Decemb. 1600. coram D. Millino supra adducta t. p. c. 5. n. 438. nec sufficere expressionem, quod resignanti remanebat unde viveret, & post tradit Gonzalez dicta gloss. 5. §. 10. numer. 35. dicens idem resolutum in Mutinen. Canonibus, de qua infra n. 218.

Et resignatio facta ab eo, qui non habet unde vivere possit, etiam de beneficio ante Concilium obtento, est nulla ex dicto decreto, ut S. Congregatio censuit super eo, ubi nulla sit, queritur an habeat locum etiam eo casu quo renuntiatur fuit beneficium longe ante concilium obtentum ab eo qui non habet unde vivere possit, iungatur enim inter resignantem, & resignatarium, respondit Congregatio propter generalem rationem decreti positam in principio huius capituli comprehendit tam beneficia obtenta ante Concilium, quam post.

Et habere etiam id locum, licet fuit beneficium sit iuris patronatus, fuit resolutum per d. S. Congregationem super d. c. 2. his verbis, habent etiam locum omnia haec etiam si beneficia essent iuris patronatus.

Et ratio, quare prohibetur quis libere resignare beneficium, ad cuius titulum est sacris ordinatus, nam non potest ordinari sine titulo, ne cum ordinis dedecore mendicare, aut aliquem fordium questum exercere cogeretur, ut supra dictum est in prin. & eadem ratio urget, ne quis possit resignare beneficium ad cuius titulum fuit ordinatus Flaminius Parisius d. libro secundo quaestio. 6. numer. 4. & 35.

Quinimo in sacris fuit constitutus non potest villo modo beneficium resignare, etiam si ad illius titulum non sit promotus, nisi aliunde habeat unde commode vivere possit, ut in constitutione Pij V. 56. in ordine suarum constitutionum incipien. quanta Ecclesiae data calendis Aprilis, 1568. ibi, sed nec horum vllus sacro ordine mancipatus, nisi Religionem ingressurus, valeat villo modo beneficium, vel officium ecclesiasticum resignare, nisi aliunde ei sit quo in v. ea possit commode sustentari.

Quae constitutio, licet loquatur in resignationibus factis coram Ordinario, tamen servatur, & habet locum in curia, quia militat eadem ratio in proposito, ut fuit solum in una Lucana. 5. Decemb. 1586. coram D. Orano, Flaminius Parisius. q. 14. n. 3. & a. l. 5. q. i. ultima n. 76. in qua quidem curia non admittitur resignatio alicuius in sacris constituti, nisi cum clausula, quod resignans aliunde habet unde commode vivere possit. Quae respicit substantiam gratiae, nam attento stilo alias non solet concedi, ut fuit resolutum in d. Lucana. Flaminius, Parisius, dicto lib. 2. t. q. 6. n. 41. & dicto l. 3. q. 14. n. 6. cuius verificatio committitur Ordinario, si resignatio est forma dignum, ut quotidie videmus, de quo vide dicenda infra 6. p. c. 2. dubio. 11. n. 231.

Clericus autem in minoribus ordinibus tantum constitutus non solum potest libere & absolute alienare patrimonium, etiam si ad illius titulum sit promotus, sed etiam potest resignare beneficium, licet non habeat aliunde unde vivere possit, nec facta mentione, quod ad illius titulum sit promotus siue renunciatio fiat coram Ordinario, siue coram Papa. nam nec concilium, nec dicta constitutio Pij V. loquantur de constitutis in minoribus, quia in eis cessat ratio dedecoris ordinis, Flaminius Parisius dicta

9.14. n. 1. & 2. & dicta q. ultima, 178. D. Ioan. Gutier. c. n. 42. n. 10. & Zaval. dicta q. 561. n. 26. & ita in resignationibus per eos factis non ponitur supra dicta clausula, sed in presenti offert se difficultas, quæ dicitur congrua sustentatio, & ut valeat alienatio patrimonij, & resignatio beneficij, ad cuius titulum quis fuit promotus, in qua Zavallos, l. q. 561. ex n. 27. ait, relinqui iudicis arbitrio, qui considerata qualitate & personarum locorum, & temporis, iudicabit, fore tamen de stilo curiæ pro congrua sustentatione centum pro rectore designari, verius tamen se existimare quod hodie illa dicatur congrua sustentationis retentio, si ordinatus detinet beneficium 50. aureorum, cum illa quantitas reputetur ab Ordinario sufficiens à principio, ut clericus sacris ordinibus insigniri valeat, Flaminio dicta quest. ult. n. 156. quia nihil est in iure tam naturale, quam ut omnis res dissoluatur per quascunque causas nascitur.

206 Vnde vult Zavallos, & quod illa quantitas, quæ est sufficiens à principio, ut quis ad sacros Ordines promouetur, erit etiam sufficiens, ut patrimonium, ad cuius titulum est promotus, possit alienari, & resignatio beneficij, ad cuius titulum est promotus, fortitur effectum, & dicatur resignans aliunde habere unde commodè viuere possit, ut requirit concilium, & consequenter non erit attendenda quoad hoc qualitas personæ, ut tenent Fuscus de visitat. lib. 2. c. 28. n. 19. & Flaminio Parisius dicta q. ult. n. 181. maxime in resignationibus quæ fiunt coram Papa, in quibus, ut diximus, semper dicitur, quod resignans aliunde habet unde commodè viuere possit, ut in vna Hispania, d. m. d. portus. 20. Jan. 1591. coram D. Orano, in qua fuit resolutum, quod pro sustentatione commodæ

207 Quinimo ad istum effectum & videtur attendenda qualitas personæ, ut tenent Fuscus de visitat. lib. 2. c. 28. n. 19. & Flaminio Parisius dicta q. ult. n. 181. maxime in resignationibus quæ fiunt coram Papa, in quibus, ut diximus, semper dicitur, quod resignans aliunde habet unde commodè viuere possit, ut in vna Hispania, d. m. d. portus. 20. Jan. 1591. coram D. Orano, in qua fuit resolutum, quod pro sustentatione commodæ

208 & non sufficit quoad necessariam sustentationem sine penuria sufficit, glossa in c. periculo. §. sane, verbo, absque penuria. & ibi Gemm. Francus & alij de statu regularium. l. 6. Abb. in c. 1. nu. 4. de institutio. Rebuffus de congrua n. 78. quæ commodæ sustentatio consideratur inspecta qualitate personæ, & loci, ubi moram trahit ad trahit per Ancarr. conf. 383. ad fi. Aym. conf. 189. in fi. Et facit decisio 1. in causa Abulen. beneficij infra adducta 6. p. c. 2. dub. 4. n. 47. & vide ibi dicta dub. 11. sub dubitatione à n. 286.

209 At in vna Brigien. parochialis. 20. & Nou. 1598. coram D. Penna Rota habuit pro congrua resignans, ex qua commodè sustentari possit, ut dicitur in literis resignationis 55. ducatos, quos habebat ex patrimonio, & pensione in resignatione reseruata, maxime accedente iudicio Ordinarij qui expeditur resignationem, & considerandum est tempus resignationis, quibus accedebat, quod cum Rota solita sit assignare 50. pro congrua vicarij, similiter pro congrua istius videbatur sufficere. 55. & quamuis in literis dicatur, dummodo aliunde, non excluditur, quin pensio sit in ea computanda, quoniam verbum, aliunde, ponitur ad exclusionem beneficij resignati, non autem pensionis.

210 Id autem, quod dicitur & de patrimonio & beneficio, ad cuius titulum quis sacris ordinatur, ut patrimonium non possit alienari, sine licentia Episcopi, donec aliunde habeat unde viuere possit, nec bene-

ficiu resignari, nisi facta mentione, quod ad illius titulum sit promotus, & quod titulus debeat esse perpetuus, de quo supra 1. p. cap. 2. à numero 83. & quod patrimonium consistat in re immobili fructifera, de quo supra numer. 105. &c. videntur habere locum, & procedere etiam in patrimonio, vel beneficio succedente, & subrogato loco illius, ad cuius titulum fuit ordinatus ex regula, quod subrogatum sapit naturam eius, in cuius locum subrogatur, & subrogatum intelligitur cum qualitatibus eius, cuius loco subrogatur. l. si cum. §. qui in iuramentum. ff. si quis cautionibus, cum alijs per las. ibi & Tiraquel. de retractu lignagier. §. 1. glossa 10. numer. 80. & Mantienso in l. 1. ti. 4. glossa 8. nu. 1. & l. 16. tit. 10. glossa 3. nu. 2. lib. 5. recopilacionis & subrogatum debet esse eiusdem iuris, & conditionis, cuius est illud, in cuius locum subrogatur, & debet esse tale, quod à principio potuerit esse. Bal. per textum ibi in l. Parabolam. C. de Episcopis, & clericis, & conducunt decisiones Rotæ in causa Salamantina coadiutoria infra adducta 4. part. capite quinto ad fin.

Beneficium autem, per cuius & assequutionem vacat illud, ad cuius titulum fuit quis ordinatus, non videtur posse dici subrogatum loco illius, cum illa vacatio inducatur à iure propter incompatibilitatem.

Decimo dubitatur an valeat & renuntiatio beneficij, ad cuius titulum quis sacris fuit ordinatus, facta cum pensione sufficiens ad congruam sustentationem, non tamen facta mentione quod ad illius titulum fuit promotus.

In quo Nau. conf. 9. de & renuntiatione, tenet valere tamen renuntiationem saltem in foro conscientie; sequuntur Flam. Parisius. d. l. 2. questione sexta nu. 41. & Man. Rodriguez. dict. secundo tomo. capite 15 numer. 12.

Verius tamen est non valere, quia & ut dictum est supra 193. id traditum est pro forma, & indistincte annullatur resignatio aliter facta. Et ita tenet S. Congregatio Concilij, & ut in sequenti declaratione super d. c. Pre-supposita supplicatione resignationis parochialis, de qua agitur per D. Gasparem in fauorem D. Ioannis de Myron, cum reservatione pensionis 180. ducatorum predicta D. Gaspari soluenda, & quod in eadem supplicatione d. D. Gaspar narravit, quod per quinquennium dicta parochialem possederat, an in casu de quo agitur, intret Concilium Triad. hoc cap. Congregatio censuit Concilium intrare.

Et quod talis resignatio sit nulla & etiam in foro conscientie expresse tenet dicens longe probabilius P. Ledesma. d. capite septimo post decimam conclusionem.

Vndecimo dubitatur, an etiam id & procedat in permutatione, ut sit nulla non facta mentione quod ad titulum beneficij permutati fuit sacris ordinatus.

Et respondetur procedere, nisi & permutatio sit æquiualens ut S. Congregatio censuit super dictum cap. 2. ibi & aliter facta resignatio nulla sit, Congregatio censuit hoc non procedere æquiualens. Et quod procedit etiam in permutatione tradit post hæc González dicta glo. 5. §. 10. a n. 43. dicens resolutum in Mutinen. Canonicatus 19. Nou. 1602. coram D. Lita ubi fuit supra dictum competere resignanti actionem spoliij, etiam si permutatio non potuerit habere effectum ex noua culpa resignantis, quia in examine fuit reprobatus, neque obitare illi constitutionem Gregorianam de publican. resignationibus.

112. Dubitatur an decretum quatenus prohibet resignationem beneficii, ad cuius tit. quis fuit sacris ordinatus, nisi aliunde habeat unde vivere possit, procedat etiam in priuationibus, & renuntiationibus inductis à iure, vt per assequutionem alterius incompatibilis.

Et respondetur negative, & nam Concilium ibi solum tollit renuntiationes voluntarias vt S. Congregatio censuit super dicto c. 2. his verbis, hoc decretum prohibet resignationes voluntarias, non autem priuationes. Et facit quod tradit Naua. in capite accepta. de restitutione sponsa, & tunc oppositio solutione, num. 4.

Vnde inferitur d. decretum, & non procedere in resignatione faciendi ex decreto per Papam apposto in gratia alterius incompatibilis, & in ea non erit opus facere mentionem, quod ad illius titulum fuit sacris ordinatus, ex quo est resignatio necessaria iuncta à Papa.

114. Inferri etiam videtur, quod d. decretum, quatenus prohibet alienationem patrimonij, ad cuius titulum quis fuit sacris ordinatus, procedit in alienatione voluntaria, non autem in necessaria, vt ea, quae ferret causa debitorum, nisi ea fuissent contracta in fraudem, dicitur decreti, & facit. l. i. c. de praescriptis minorum.

115. Nihilominus tamen supra 6. dubio & an. 139. dictum est contrarium, maxime quando debita sunt contracta post ordinationem, seu tempus illius, & quia clericus non tenetur ultra quam facere possit, & ista alienatio habet principium voluntarium, & d. legis. prima. potest responderi, quod alienatio rerum minorum non ita absolute prohibetur.

116. Dubitatur stante, quod resignatio beneficii, ad cuius titulum quis fuit sacris ordinatus, facta contra tenorem & formam dicti decreti, est nulla, an ita sit nulla, vt beneficium non vacet, sed remaneat penes resignantem.

Et quidem, quod attinet ad resignationem factam coram Papa, certum est beneficium non vacare, sed ius remanere penes resignantem, nam cum resignatio non tenet ius non abdicatur à resignante.

117. Ex qua ratione idem etiam erat dicendum in resignatione facta coram Ordinario, stando in terminis Concilij supra, & ita resolute tenet Zuallos supra, d. 9. 561. num. 22. in resignatione beneficii, ad cuius titulum fuit aliquis ordinatus, non recensa congrua sustentatione, cum sit nulla vt in d. c. 2. non vacare beneficiū, & sic non esse necessarium nouum titulum, nec collationem.

Ex constitutione tamen Pij. V. 58. de qua supra n. in resignatione & beneficii, ad cuius titulum aliquis sacris fuit ordinatus, facta coram Ordinario cum resignans non haberet aliunde quo posset commodè sustentari, dicendum est beneficium vacare, nec resignantem posse ad illud redire, sed de eo vii vere vacante libere providendum, non per Ordinarium ipsum, sed per Papam, siue alios superiores Ordinarios, qui talem resignationem admittit, aut patronos, si beneficium est iuris patronatus, iuxta aliam constitutionem eiusdem Pij. V. 42. datam sexto Idus Augusti 1567. quam alias ibi in suo robore relinquit, & Ordinarius admittens talem resignationem incurrit poenam suspensionis à collatione beneficiorum ibi impositam, & tenetur ipsum resignantem alere, vt censuit S. Congregatio Concilij, vt per Flam. Parisium

dicto l. 2. qu. 6. n. 41. & 42. & apparet in desl. rationib. & sequentibus super dicto c. 21. Beneficium semel à se alienatum, quia illud resignauit in manus Ordinarii, illud idè amplius recuperare non potest, si resignatio facta est post bullam Pij. V. sexto Idus Augusti 1567. quae eiusmodi resignationes beneficiorum fieri prohibuit in manus Ordinarii, ac si facta essent, statuit beneficia ipsa vere vacare, & à Sede Apostolica, vel à superioribus Ordinariis ipsorum posse conferri, neg. vero ab ipso Ordinario eadem resignatio fuerat admittenda, si resignans, cum presbyterij ordinem esset adscriptus, nihil aliud praeterea habebat quo vitam suam commodè sustentare posset, cum Sancti Dominus noster altera bulla edita calendis Aprilis. 1568. huiusmodi resignationes prohibuerit admitti, & quia Ordinarius huic interdictioni non paruit, sua sanctitas hac re voluit resignantem ab eo Ordinario attendendum esse, aut alia ratione illius commodi providendum, etque ipsum beneficium resignatum omnino adimendum, & in eo instituumdum in eo, qui fuerit à patrono praesentatus, Secunda, si Ordinarius, non habens facultatem admittendi resignationes sibi à Pio. V. in certis casibus sublatam, hanc resignationem admiserit beneficii, ad quod resignans ordinatus erat, beneficium vacat: Apostolica Sede, sed ordinarius illi de proprio providere tenetur. Tertia, ordinarius, qui admiserit resignationem factam ab aliquo presbytero, qui nihil aliud, praeter id beneficium habebat, unde commodè se sustentare posset, tenetur eum alere, nec potest eidem beneficium illud resignatum restituere, sed in eo institui debet ille, qui praesentatus fuerit à patrono. Quarta ibi neque eae resignationi admittatur. Et poenam admittentibus imponit Pius Quintus, in Bulla Calendis Aprilis. 1568. incipiens. Quarta Ecclesia Dei.

In resignatione vero facta coram Ordinario ab eo, qui aliunde commodè vivere potest, non tamen facta mentione, quod ad illius titulum sit promotus, videtur standum esse Concilio, & per eam non vacare beneficium, quia constitutio Pij. V. non loquitur in hoc casu.

Decimo quarto dubitatur, an sit habens beneficium ad cuius tit. fuit ordinatus, iurauerit illud resignare, vel procuratorem constitutum ad resignandum non reuocare, cum non habet alias unde sustentari possit, teneatur adimplere tale iuramentum.

In quo breuiter respondetur negative, quia est contra dispositionem Concilij cap. si diligenti de foro competen. ibi, nec iuramentum, & iuramentum non est vinculum iniquitatis. c. quanto, c. Quintauallis de iureiurando, regula, non est obligatorium, in sexto cum aliis.

Et ita dabitur ad cautelam absolutio & à dicto iuramento, vt per Sanctam Congregationem Concilij in declarationibus sequentibus super dictum capitulum secundum. Prima, qui beneficium, ad quod fuit ordinatus, resignare iurauerit, poenitentia imposita est absolueendus, ne resignet. Secunda, cum habens Parochiam iurasset non reuocare procuratorem, quem fecerat ad resignandum, petiit vt absolueretur à iuramento, quo loco visum est procuratorem posse reuocari. Flam. Paris. dicto libro secundo, quaestione sexta, numero 43.

Nec obstat decisio Rotae octaua de procurator. in antiquis, quae habet, & quod constituens procuratorem ad resignandum beneficium ex causa permutationis cum iuramento de non reuocando, non potest valide reuocare, & adducit Felinus in ca. ex p. decani, de rescrip. numero. 12. & in dicto capite si diligenti nona Fall. nu. 32. Auferrius ad Capellam Tholos.

234 de cision. 2. 61. quia ista decisio non loquitur, nec procedit, ubi resignatio est contra iuris dispositionem vt in proposito, & præterea dicta decisio Rotæ, & 235 Capellæ Tholosanæ, tibi, quam sequitur Ioan. Nicol. Gimon. in *enchiridio benef.* titulo quinto, cap. quinto ex numer. tertio, non est in vfu, sed indifferenter practicatur, quod in quibuscunque resignationibus siue ex causa permutationis, siue alia quacunque ratione correlative, locus sit penitentia, donec resignatio per superiorem fuerit recepta, & admiffa; nec darentur per cancellariam literæ ad cogendum via iuris partem renitentem, vt seruaret contenta, vt post Hieronym. Paulum in pract. cancellariæ vers. duo tractarunt, tradit Massa Galleus de obligatione in forma camera, secunda parte ad sextam particulam, questione prima, numero tertio, qui etiam ait, suo tempore in pluribus causis Rotam iudicasse Flamin. Parisius libro nono, questione 31. & faciunt tradita per Couarru. in capite quamvis pactum, 2. parte. §. 2. num. 5.

236 Quamuis P. de Vbaldis de t permutatione benef. numero. 40. post Feder. eod. tract. questione. 38. teneat, si beneficiari tractantes de permutatione beneficiorum promiserunt, ad inuicem fide data procurare permutationem fieri per illos, qui habent auctoritatem, & consentire, altero instante posse superiorem compellere renitentem ad permutandum, & si omnino nollet, posse inuitum illum transferre, de quo tamen dubitat Bellam. eodem tract. secunda pag. questione. 5.

Videtur tamen necessaria absolutio dicti iuramenti t non vt incurratur peritium, cum iuramentum posset sine interitu salutis æternæ seruari, nisi iurans sit sacris ordinatus, maxime ad titulum illius beneficii, nec aliunde habet vnde viuere possit, sicut in testamento iurato, vt per Couarr. in rubrica de

testam. secunda parte numero. 15. & Flamin. Paris. supra numer. 31.

Et facit resolutio in causa Toletana, t & Abulen. 238 pensionis coram D. Romano anno. 1553. ubi fuit tentum à concordia, in beneficialibus licitum esse recedere ante beneplacitum Sedis Apostolicæ. Primo, quia in contractibus innominatis re integra est locus penitentia, l. si pecuniam, & ibi glossa de conditione ob causam. Secundo quia concordia in beneficialibus, non valet etiam cum iuramento capit. constitutus, & capit. super eo de transactio. nec clausula saluo beneplacito quicquam operatur ante confirmationem Pape, quoad validitatem concordia, licet operetur, ne paries incurrant penam contrahendo super re spirituali, adeo quod si antequam superveniat beneplacitum, penitentia interuenit irritabitur concordia Abb. cap. super eo in fi. de conditio. appositis. Ita in d. Toletana, & Abulen. dictum fuit prius esse tentum in Casar Augustana concordia coram D. Ravelen. 1842. vt in decisione Putei. 353. libro primo & in Tarraconen. concordia coram Decano, vt per Verallum decisio. 184. leg. primo in manuscriptis, & tradit etiam Casar de Grassis decisio. 192. num. 8. & Rota decisio. 573. num. 2. par. 1. diuersorum, & post hæc Gonzalez gloss. 12. à num. 80. qui à numer. 83. ait, quod in hoc casu pars, quæ recedit, t & penitet, tenetur submini- 239 strare alteri parti omnes expensas iam factas ratione d. concordia, vel resignationis, vt alias tradit Io. Gutier. can. q. 1. c. 22. num. 19. argum. l. si pecuniam ff. de conditione causa. data, sed id mihi non placet, nam cum recedens suo iure vtatur, non tenetur ad expensas alterius partis, nec obest d. l. si pecuniam, quia loquitur de contractu innominato, qui non interuenit in proposito proprie.

* *

T E R.

